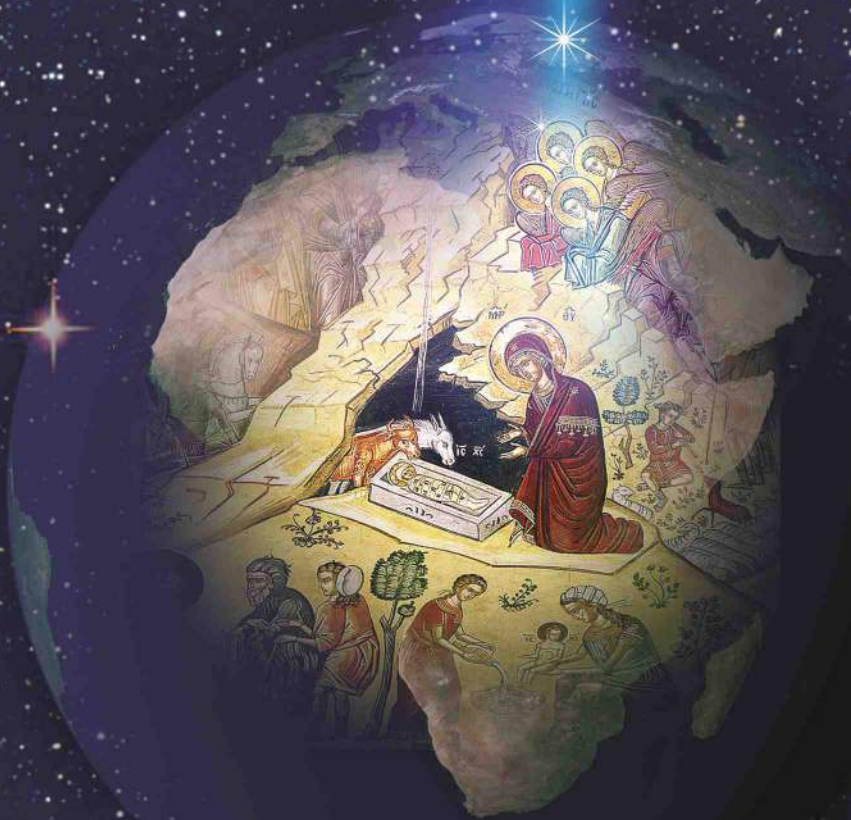

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΞΣΤ'
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011
Αρ. Φύλ. 792

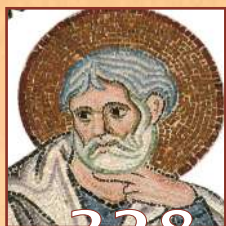
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 792, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011

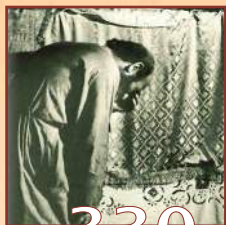
Περιεχόμενα

324

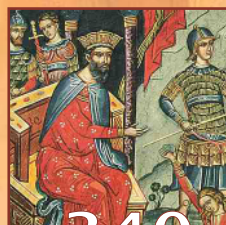

328

330

Γνώση καί βίωμα	323
«Ἐν τῷ φωτί Σου ὁψόμεθα φῶς»	324
Οἱ βοσκοὶ προφῆτες	327
«Λαθὼν. . .»	328
Ἀποτελείωσε τή θεία Λειτουργία	330
«Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε»	332
Ἐκκλησία καί ἀναπηρία	333
Ἐκπλήρωση	335
Συζητώντας τά γεγονότα	336
Πρώτη Μυσταγωγική Κατήχηση (Β΄)	338
Πόλεμος κατὰ τῶν Χριστουγέννων	340
Ὅψεις τοῦ χάους καί τοῦ ἀπείρου στήν καθημερινή ζωή (Β΄)	342
Καί σήμερα γίνονται θαύματα	344
Πρώιμα κάλαντα (διήγημα)	346
Πίνακας περιεχομένων τόμου ΞΣΤ΄ (2011)	348
Αὐτό θά πεῖ ἀγάπη!!!	351

340

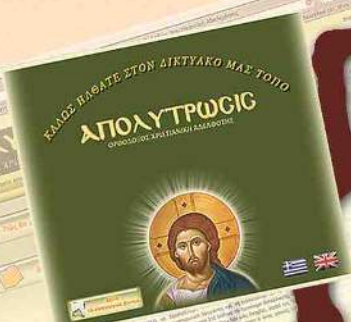

344

346

Γιά τήν Ἀδελφότητα μας καί τίς δραστηριότητές
της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευ-
ματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορείτε νά
ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ιστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

μήνα: ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Γνώση καί βίωμα

Μυστήριο ξένο γιά τό λογικό καί παράδοξο γιά τήν ζωή μας ή γέννηση τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σημαδεύει τόν Δεκέμβριο ἀλλά καί τήν πανανθρώπινη ἱστορία, ἀφοῦ χάρισε στά δύο τόν χρόνο, ὥστε ὅλοι, πιστοί καί ἄπιστοι, νά τοποθετούμαστε στόν χρόνο μέ τήν ἔνδειξη π.Χ. (πρό Χριστοῦ) ἢ μ.Χ. (μετά Χριστόν). Τό σημαντικότερο εἶναι ὅτι σημαδεύει καί τήν προσωπική ζωή τοῦ καθενός, πού κατά τήν ἐλεύθερη ἐπιλογή του μπορεῖ νά ζήσει μετά Χριστοῦ, μαζί μέ τόν Χριστό, ἢ ἀνευ Χριστοῦ, χωρίς Αὐτόν.

Βέβαια, ἡ ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ ἀνήκει σέ μία ἄλλη διάσταση, σέ μία ἄλλη συχνότητα, ἀπροσπέλαστη σίς ἀνθρώπινες δυνατότητες. Γιά νά συντονισθοῦμε μαζί της καί νά πιάσουμε τό κανάλι της, μᾶς χρειάζεται Πνεῦμα ἅγιο. Καί σ' αὐτό ἀκριβῶς ἔρχεται νά μᾶς βοηθήσει ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία. Ταυτισμένη μέ τόν Θεάνθρωπο καί κατευθυνόμενη ἀπό τό ἅγιο Πνεῦμα ἡ Ἐκκλησία ἐκτείνεται μέσα στόν χρόνο ἀλλά καί ἔξω ἀπό αὐτόν. Ὅταν ἐμεῖς μέ πίστη καί ταπείνωση δεχθοῦμε νά μαθητεύουμε κοντά της, μᾶς ὁδηγεῖ νά γνωρίσουμε ἀλλά καί νά βιώσουμε τό κοσμοσωτήριο γεγονός. Μᾶς διδάσκει ὅτι αὐτός πού γεννιέται εἶναι ὁ Θεός πού ἀπό ἀπέραντη ἀγάπη γιά μᾶς ἔγινε ἄνθρωπος. Καί συγχρόνως μᾶς εἰσαγά-

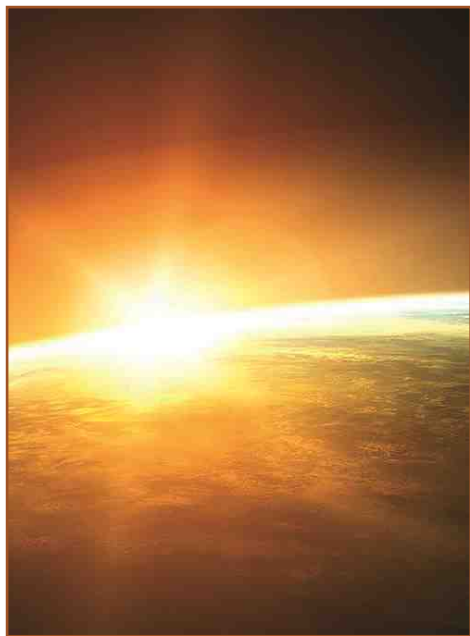
γει ἐμᾶς τούς φθαρτούς ἀνθρώπους στήν ἄφθαρτη πραγματικότητα τοῦ οὐρανοῦ.

Μέ τά θεόπνευστα κείμενα, τήν καταλυτική ὑμνολογία, μέ τήν θεία λατρεία καί μάλιστα μέ τά ἱερά μυστήριά της ἡ Ἐκκλησία μᾶς παίρνει ἀπό τό χέρι καί μᾶς ὁδηγεῖ στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Μᾶς πείθει ὅτι τό «παιδίον νέον» πού μᾶς περιμένει ἐκεῖ ἔχει παρελθόν, παρόν καί μέλλον. Εἶναι ὁ ποθούμενος καί νοσταλγούμενος, ὁ ἀναμενόμενος καί προσδοκώμενος ὄχι μόνο ἀπό τίς γενιές τοῦ Ἰσραήλ ὅπου θαμπόφεγγε ἡ μορφή του μέσα ἀπό τό προφητικό φῶς, ἀλλά καί ἀπό τά πλήθη τῶν ἐθνῶν, πού σ' αὐτή τήν προσδοκία ξαπόσταναν. Μᾶς δείχνει πῶς αὐτός πού γεννιέται εἶναι, ὅπως τό λέει τό ὄνομά του, ὁ Ἰησοῦς, ὁ σωτήρας Θεός, ὁ μόνος πού χαρίζει τήν σωτηρία. Εἶναι ὅμως καί ὁ Ἐμμανουήλ, ὁ «μεθ' ἡμῶν Θεός», πού μᾶς συντροφεύει στήν μοναξιά τῆς ζωῆς μας.

Δέν λείπουν οἱ ἀποδείξεις γιά νά πεισθεῖ κανείς γι' αὐτά τά μεγάλα μαθήματα τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Ἀπαιτεῖται ὅμως ἡ βαθύτερη διάθεση γιά νά γίνει ἡ γνώση ζωή, βίωμα. Ἀπαιτεῖται ἡ εἰλικρινής μετάνοια! Αὐτή νά μᾶς χαρίσει ὁ Σωτήρας γιά νά προῦπαντήσουμε τήν ἅγια Γέννησή του. Ἀμήν.

Ἀγγελιοφόρος

« Ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς »

Ἀπό τότε πού ανέτειλε
ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης,
ἐδῶ καί δύο χιλιάδες χρόνια,
παραμένει Αὐτός
ἡ μοναδική καί ἐγγυημένη
πηγή φωτός,
ἡ ἀκατάπαυστη γεννήτρια
φωτισμοῦ,
ἡ μόνη ἐλπίδα
γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου.

Κορώνει καί στολίδι ἀλλά καί ἀπαραίτητος παράγοντας γιά τήν ζωή τῆς φυσικῆς δημιουργίας ὁ ἥλιος. Στήν τροχιά του βλέπει ὁ Ψαλμωδός τήν ὁμορφιά τοῦ νυμφίου πού προβάλλει ἀπό τήν νυμφική παστάδα καί τήν λεβεντιά τοῦ «γίγαντα». Καθώς διατρέχει καθημερινά τό οὐράνιο στερέωμα, θερμαίνει μέ τό πέραςμά του, ζωογονεῖ, λαμπρύνει τήν πλάση. Ἀλλά καί στόν κόσμο τοῦ ὑπερασθητοῦ μᾶς ἀνάγει τό λαμπρό ἄστρο τῆς ἡμέρας μέ ἕναν ἐντελῶς ἰδιαίτερο τρόπο. Ἄν σέ ὅλα τά δημιουργήματα «καθορᾶται» (Ρω 1,20), γίνεται ὁρατή σάν σέ καθρέφτη, ἡ αἰσθητή παρουσία τοῦ ἀοράτου Θεοῦ καί οἱ θεῖες ιδιότητές του, πολύ πιό ζωηρά νιώθουμε τήν παρουσία του στόν ἥλιο.

Ἦδη στήν Παλαιά Διαθήκη ὁ Θεός συνδέεται ἄμεσα μέ τό φῶς, συμβολικά καί προφητικά. Εἶναι ὁ δημιουργός τοῦ φυσικοῦ φωτός, ἀλλά καί ὁ ἴδιος κατοικεῖ μέσ σ' αὐτό «φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον» καί ντύνεται τό φῶς, «ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον» (Ψα 103,2). Ὁ νόμος του λυχνάρι θά φωτίζει τά μονοπάτια τοῦ πιστοῦ καί θά τόν προφυλάγει ἀπό κάθε κίνδυνο καί κακοτοπιά (Ψα 118,105). Ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας θά εἶναι τό «μέγα φῶς» (Ἡσ 9,2), ὁ «Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης» (Μλ 4,2), ἡ Ἀνατολή ἀνατολῶν (βλ. Ζα 3,9). Θά καταυγάσει καί θά δοξάσει τόν λαό τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλά θά εἶναι ἐπίσης καί «φῶς ἐθνῶν» (Ἡσ 42,6· 49,6).

Τό ἐσχατολογικό φῶς τῆς προφητείας γίνεται πραγματικότητα στήν Καινή

Διαθήκη. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ πανω-
ραῖος «κάλλει» Νυμφίος, πού δημι-
ούργησε τόν ἥλιο καί ὅλη τήν κτιστή
δημιουργία, καταδέχτηκε νά γίνει κτι-
στός ὁ ἄκτιστος, ὁρατός ὁ ἀόρατος.
Μέ τήν σάρκωση καί ἐνανθρώπησή
του ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ φωτίζει τόν νοῦ
μας, ὥστε καί τήν κτιστή δημιουργία νά
ἐρμηνεύσουμε καί τήν ἄκτιστη νά
προσεγγίσουμε. Χαιρετίζεται στήν ἀν-
θρώπινη ἱστορία ὡς «τό φῶς τό ἀλη-
θινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρ-
χόμενον εἰς τόν κόσμον» (Ἰω 1,9). Μέ
τίς πράξεις καί τά λόγια του ἀποκαλύ-
πτεται ὡς «φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω 8,12·
9,5· 12,46). Σ' Αὐτόν ἔχει τήν ἀρχή του
κάθε τι πού σχετίζεται μέ τό φῶς. Αὐ-
τός ἔδωσε ὑπόσταση στό φυσικό
φῶς, ὅταν μέ τόν δημιουργικό λόγο
του εἶπε «γενηθῆτω φῶς! καί ἐγένετο
φῶς» (Γέ 1,3). Αὐτός παρέχει τόν
πνευματικό φωτισμό, πού φωτίζει τίς
καρδιές μας γιά νά γνωρίσουμε στό
πρόσωπό του τόν ἑνδοξο Θεό (βλ. Β'
Κο 4,6). Μᾶς καθιστᾷ «φωτισθέντας»
(Εβ 6,4) μέ τό Βάπτισμα, ὥστε νά ἐγκα-
ταλείψουμε τό σκότος καί νά γίνουμε
«φῶς ἐν Κυρίῳ» (Εφ 5,8), πού σημαί-
νει νά πολιτευόμαστε «ὡς τέκνα φω-
τός» (Εφ 5,8· Α' Θε 5,5). Στήν δική του
παρουσία εἶναι ὅλα φῶς καί ζωή καί
χαρά, ἀσκίαστη εὐτυχία καί ἐκπλήρω-
ση κάθε εὐγενικοῦ πόθου τῆς ἀνθρώ-
πινης ψυχῆς, πού μόνο κοντά στόν
Χριστό βρίσκει τόν προορισμό καί τήν
πληρότητά της.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὅπως ὁ κτιστός ἥλι-
ος ὄχι μόνο δέν εὐχαριστεῖ, δέν ἐξυ-

πηρετεῖ, ἀλλά καί ἐνοχλεῖ ἐκείνους
πού ἔχουν ἄρρωστα μάτια, ἔτσι καί ὁ
Ἥλιος-Χριστός ἐνοχλεῖ ὅσους ἔχουν
βλάβη στά μάτια τῆς ψυχῆς, ὅσους
κατευθύνονται ἀπό «διεφθαρμένον
νοῦν» (Α' Τι 6,5) καί «ἀδόκιμον» (Ρω
1,28). Μάλιστα πολλοί ἐνοχλούμενοι
ἀπό τόν Ἥλιο-Χριστό, ἀντί νά ζητήσουν
τήν θεραπεία καί ἀποκατάσταση τῆς
πνευματικῆς τους ὁράσεως, ἀντιστέ-
κονται στό φῶς του· φλυαροῦν, συκο-
φαντοῦν καί μέ κάθε τρόπο προσπα-
θοῦν νά τόν περιθωριοποιήσουν. Θέ-
λουν νά τόν ἀντικαταστήσουν μέ ἄλ-
λες δικῆς τους ἀποτιμήσεως πηγές
φωτός.

Τό ἀποτέλεσμα; Ἀπλῶς βυθίζονται
σέ βαθύτερα σκοτάδια. Εἶναι, βέβαια,
ἀδύνατη ἡ ἀντικατάσταση καί ἡ κα-
τάργηση τοῦ φυσικοῦ ἡλίου. Κανείς
νουνεχῆς δέν διανοήθηκε ποτέ νά
σβήσει ἡ νά γκρεμίσει τόν ἥλιο φύ-
νοντας ἡ πετροβολώντας πρὸς τό μέ-
ρος του ἡ πετώντας χῶμα καί δημι-
ουργώντας ἀντάρρα στήν ἀτμόσφαιρα,
οὔτε ἐπιχείρησε κανείς νά ἀντικατα-
στήσει τόν ἥλιο μέ κάποια ἀπό τίς τε-
χνητές πηγές φωτός. Παρόμοια ἀδυ-
νατοῦν νά σβήσουν τό φῶς τοῦ Χρι-
στοῦ τά νέφη τῶν παθῶν καί ἡ μυω-
πική αὐταρέσκεια τοῦ ἐγωισμοῦ, πού
τροφοδοτοῦν τόν κουρνιαχτό τῆς ἀμ-
φιβολίας καί τῆς ἀπιστίας. Ἀπό τότε
πού ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύ-
νης, ἐδῶ καί δυό χιλιάδες χρόνια, πα-
ραμένει Αὐτός ἡ μοναδική καί ἐγγυ-
ημένη πηγή φωτός, ἡ ἀκατάπαυστη
γεννήτρια φωτισμοῦ, ἡ μόνη ἐλπίδα

γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου. Παντοδύναμο τό φῶς τοῦ προσώπου του διαλύει κάθε σκοτάδι πού τυφλώνει τόν νοῦ καί ἀναστατώνει τήν καρδιά.

Αὕτή εἶναι ἡ κατάθεση τῆς ἱστορίας, ἡ μαρτυρία ὅλων ἐκείνων πού ἀποδέχθηκαν τό Φῶς-Χριστό καί μέ τόν δικό του φωτισμό πορεύονται. Οἱ ἄλλοι, ὅσοι δέν θέλησαν νά ἡλιαστοῦν στό φῶς τοῦ ἀνεσπέρου Ἡλίου-Χριστοῦ καί ὅσοι ἀρκέσθηκαν σέ μία ἐπιδερμική, τυπική σχέση μαζί του, χωρίς οὐσιαστική ἔνταξη στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στόν χῶρο ὅπου Ἐκεῖνος ἀκτινοβολεῖ καί καταυγάζει τίς ψυχές, δέν ἔχουν λόγο. Οἱ πρῶτοι, διότι παραμένουν ἄπιστοι, ἐνίστε καί ἀντίχριστοι. Οἱ δεύτεροι, διότι βολεύονται στόν τύπο καί ἀγνοοῦν ἡ ἀδιαφοροῦν γιά τήν οὐσία τῆς πίστεως. Τραγικές καί οἱ δύο ὁμάδες ἐπαναλαμβάνουν θλιβερό μοιρολόγι τήν ἐμπειρία τους· «Ἴδού ἐγώ μέ τόσα φῶτα τυφλός, τυφλός ὅπως καί πρῶτα». Αὐτοί δέν μποροῦν νά μιλοῦν γιά τόν Χριστό πού δέν γνώρισαν ἢ παραποίησαν κατά τήν δική τους βουλή καί βολή. Μυριάδες ὅμως πιστῶν, πού δέχονται τήν εὐεργετική, τήν ζωογόνο καί σωστική ἐπίδραση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέσα στήν ἀγία του Ἐκκλησία, παλιά καί σήμερα καί σέ κάθε ἐποχή, εὐγνώμονα καταθέτουν τήν πλούσια καί ἀδιαμφισβήτητη ἐμπειρία τους ὅτι διατέλεσαν κάποτε σκότος, «νῦν δέ φῶς ἐν Κυρίῳ» (Ἐφ 5,8). Ὁ Χριστός τούς εἴλκυσε ἀπό τό σκοτάδι, τούς φώτισε καί τούς ζωογονεῖ μέσα στό φῶς τῆς χάριτος. Κι αὐτοί εὐφρόσυνα ὁμολογοῦν ὅτι «ἐν τῷ φωτί σου

ὁψόμεθα φῶς» καί εὐγνώμονα τοῦ ἀναπέμπουν τήν καρδιόβγαλτη δοξολογία τους «δόξα σοι, τῷ δεῖξαντι τό φῶς»!

Αὐτό τό νόημα ἔχει ἡ γιορτή τῶν Χριστουγέννων, πού τήν γιορτάζουν οἱ πιστοί ἐπίσημα, λαμπρά καί πνευματικά κάθε χρόνο. Ἐκφράζουν τήν λατρεία τους στόν ἀνατείλαντα Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης. Τόν προσκυνοῦν μέ τήν ἀπλότητα τῶν ποιμένων καί μέ τήν λαχτάρα τῶν μάγων. Καί δέν περιορίζεται ἡ προσκύνηση μόνο στήν ἡμέρα τῆς γιορτῆς, μιά φορά τόν χρόνο. Κάθε πρῶί, πού ἀντικρίζουν τήν ἀνατολή νά πυρώνει τόν ὀρίζοντα, κάθε ἐσπέρας, ὅταν τό φῶς τοῦ ἡλίου ἰλαρό χρυσώνει τήν ἀτμόσφαιρα, ἀλλά καί κάθε στιγμή μέ τά μάτια τῆς πίστεως βλέπουν στό φυσικό φῶς τόν κατοπτρισμό τοῦ ἀνεσπέρου φωτός Χριστοῦ κι Ἐκεῖνον δοξολογοῦν καί ὑμνοῦν καί προσκυνοῦν. Τροφοδοτεῖται δέ καί ἀνανεώνεται αὕτη ἡ ἀκατάπαυστη καί ἀέναη λατρεία στήν μυστηριακή σύναξη τῆς Ἐκκλησίας, πού κατακλείεται κάθε φορά μέ τήν πανηγυρική διακήρυξη «Εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν». Καί κορυφώνεται ἡ ἄμεση κοινωνία μέ τόν Κύριο, «τό φῶς τό ἀληθινόν ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον» (ἰω 1,9), μέσα στό εὐλογημένο Δωδεκάημερο, ὅπου μαζί μέ τήν λατρεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ ἐξ ὕψους Ἀνατολή, ἔχουμε καί τήν προσκύνηση τῆς ἀγίας Τριάδος, τῆς τρισηλίου Θεότητος.

Στέργιος Ν. Σάκκος

Οί βοσκοί προφήτες

Πρόσεξε ότι οί ποιμένες σπεύδουν· πήγαν νά βροῦν τόν νεογέννητο Σωτήρα «σπεύσαντες», λέει ἡ Γραφή (βλ. Λκ 2,16).

Καί ἀσφαλῶς. Δέν μπορεῖ κανεὶς νά ἀναζητᾷ τόν Χριστό ἄψυχα καί μέ νωθρότητα.

Πρόσεξε ἀκόμη νά μή θεωρήσεις τούς βοσκούς ἀσήμαντο παράδειγμα πίστεως.

Εἶναι σπουδαῖοι! Σκέψου ὅτι αὐτοὶ πίστεψαν σ' ἕναν ἄγγελο. Σέ διδάσκουν ἔτσι πολύ δυνατά πόσο πρέπει νά πιστεῦεις ἐσὺ σὸν Πατέρα, σὸν Υἱό, σὸ ἅγιο Πνεῦμα καί στοὺς ἀγγέλους, στοὺς προφῆτες καί στοὺς ἀποστόλους.

Καί μή σκεφεῖς γι' αὐτοὺς ὑποτιμητικά, ἐπειδὴ ὡς βοσκοὶ ἔχουν εὐτελῆ ὄψη καί ἐμφάνιση. Διότι ἡ πίστη τους τούς κάνει πολυτελέστατους, τούς πιό πολύτιμους!

Ὁ Θεός δέν ψάχνει γιὰ πλήθη σοφῶν. Θέλει λαό ἀπλό, λαό πού νά μὴν ἀγαπᾷ τὰ στολίδια καί τούς καλλωπισμούς. Ζητᾷ ἀπλότητα, ὄχι φιλαρέσκεια.

Οἱ βοσκοὶ ἐκείνη τῇ νύχτα

σὴ Βηθλεέμ ἀναδείχθηκαν

προφῆτες. Μὴν περιφρο-

νεῖς, λοιπόν, ὅσα λένε

μόνο καί μόνο ἐπειδὴ

τά λένε βοσκοί. Αὐτοὶ

δίδαξαν μέ ὅσα εἶ-

παν ἀκόμη καί τῇ

Μαρία. Καί τόν λαό.

Καί ὅλοι ὅσοι ἄκου-

σαν «ἐθαύμασαν

περί τῶν λαληθέν-

των ὑπὸ τῶν ποι-

μένων πρὸς αὐ-

τούς» (Λκ 2,18).

Ἀμβροσίου

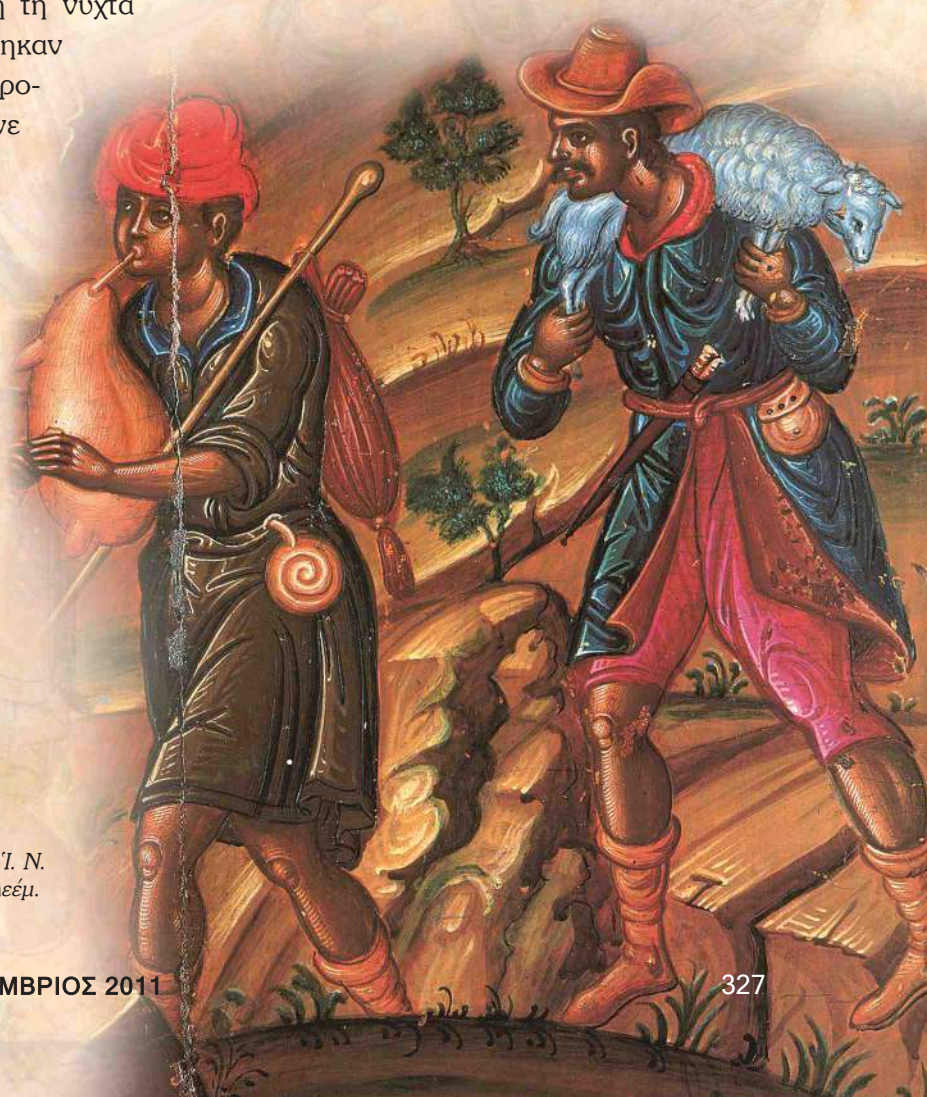
Μεδιολάνων,

In Lucam 2,53·

PL 15,1571C-1572A.

Ἀπόδοση Εὐ. Δ.

«Ἡ Γέννησις» (λεπτομέρεια), Ἰ. Ν.
Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, Βηθλεέμ.

«Λαθών...»

Κοιτοῦσαν μαγεμένα τή μεγάλη ζωγραφιά μέ τά ὠραῖα χρώματα στή Βίβλο τους:

- Ἡ Παναγία! ἔδειξε ἡ Ζωή.

- Κι οἱ μάγοι! εἶπε ὁ ἀδελφός της.

- Κι οἱ βοσκοί!

- Κι οἱ ἄγγελοι!

- Κι αὐτός; ρώτησε μέ ἀπορία ἡ μικρούλα δείχνοντας τήν ἀντρική φιγούρα πού ἔσκυβε μέ ἔγνοια καί σιωπή πάνω ἀπό τό θεϊκό Παιδί.

- Αὐτός εἶναι ὁ Ἰωσήφ, μικρό μου! τῆς ἀπάντησα. Ἐκεῖνος πού προστάτευε τήν Παναγία μας.

Τό κοριτσάκι μέ κοίταξε ἐρωτηματικά, σάν νά μήν εἶχε ξανακούσει αὐτό τό ὄνομα.

«Ὁ Ἰωσήφ», σκέφτηκα μέσα μου. Λίγο μιλήσαμε γι' αὐτόν καί λίγο τόν προσέχουμε, ὅταν γιορτάζουμε Χριστούγεννα...

Ἡ ἱστορία τῆς ἀγίας νύχτας γεμίζει μέ φωνές: «Ἰδοὺ γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην...», «Διέλθωμεν δὴ ἔως Βηθλεέμ...», «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ...», «Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;...». Θαυμαστικά τῶν οὐρανῶν, ἐρωτηματικά τῆς γῆς. Ἄγγελοι, μάγοι καί βοσκοί μιλοῦν· περνοῦν τά σύνορα τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου τους, γιὰ νά σημαίνουν μέσα μας Χριστούγεννα.

Κι ὁ Ἰωσήφ; Οὔτε μιά λέξη ὁ Ἰωσήφ οὔτε μιά πρόταση δική του μέσ στους στίχους τῆς Γραφῆς. Ὁ Ἰωσήφ, μιά σιωπή· ἓνα μονάχα ὄνομα πού τό προφέρουνε τά χεῖλη τοῦ Θεοῦ πάντοτε σέ προστακτική:

«Ἰωσήφ, υἱὸς Δαυὶδ, μή φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τήν γυναῖκα σου...».

Καί πάλι: «παραλάβε τό

«Ἰωσήφ» (λεπτομέρεια ἀπὸ ψηφιδωτό), Μονή Δαφνίου.

παιδίον καί τήν μητέρα αὐτοῦ καί φεῦγε εἰς Αἴγυπτον...». Μιά προσταγή ὁ Θεός στόν Ἰωσήφ καί ὁ Ἰωσήφ γιά τόν Θεό μία μονάχα κίνηση: «ἐγερθεῖς». Σηκώνεται ἀπό τόν ὕπνο του, ἀπό τήν ἡσυχία του καί παίρνει τή Μαρία «εἰς τά ἴδια» νά παραστέκεται μέ σεβασμό στό μεγαλεῖο της καί νά σκεπάζει στή σιωπή τό ἀνήκουστό της μυστικό καί τό ὑπέρλογο μυστήριον. Σηκώνεται καί παίρνει τό Παιδί καί τήν Παρθένο μέσα στήν παγωμένη νύχτα γιά τήν Αἴγυπτον· πορεύεται στό ἄγνωστο, σέ μία ξένη γῆ, ἄγνωστος καί ἀνέστιος γιά τόν Θεό· ἕνα «πειθήνιο» δικό του ὄργανο, ἕνα «στρατιωτάκι» του...

Τρομάζουνε οἱ λέξεις τόν αἰῶνα τῆς ἐλευθερίας μας. Φαντάζει ξένος ὁ Ἰωσήφ, πλάσμα χωρίς προσωπικότητα, στήν ἐποχή πού ὀρθώνει τό δικαίωμα.

Κι ὅμως! Ὁ Ἰωσήφ ὑπέγραψε τήν ἱστορία ὅλων τῶν αἰώνων. Ἐτοίμασε Χριστούγεννα. Ἐγειρε ὁ Θεός νά ζεσταθεῖ μέσ στή δική του τήν καρδιά, πρίν Τόν ζεστάνουνε τά χνῶτα τῶν ἀλόγων στή σπηλιά τῆς Βηθλεέμ. Πρίν τραγουδήσουνε οἱ ἄγγελοι, πρίν τρέξουν οἱ ποιμένες, πρίν ὁδοιπορήσουνε οἱ μάγοι, ὁ Ἰωσήφ διακόνησε τό θαῦμα τῆς ἁγίας νύχτας, γιά τούς ποιμένες, γιά τούς μάγους, γιά τήν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη.

Ἐτοίμασε Χριστούγεννα «λαθών» - κρυφά καί ταπεινά- γιά Ἐκεῖνον πού «λαθών» γεννήθηκε στό σπήλαιον. Ἀκούμπησε ὁ Ἰωσήφ ἐπάνω στήν καρδιά τοῦ ταπεινοῦ Θεοῦ. Τόν ἔνωσε...

Ἀκόμα κι ὥς τά σήμερα πού ἡ Ἐκκλησία δίκαια τιμᾷ τόν Ἰωσήφ τόν μνήστορα στούς κόλπους τῶν ἁγίων της, μεμνηστευμένο πιά μέ τό αἰώνιο, ἐκεῖνος μένει κρυμμένος στή σιωπή· θαρρεῖς κι

ἡ ἀγιότητά του ἐπιλέγει αὐτή τήν ἱερή ἀφάνεια.

2011 χρόνια ὕστερα, ἡ ἱστορία τῆς ἁγίας νύχτας ξαναγράφεται ἀναλλοίωτη κάτω ἀπ' τοὺς τρούλους τῶν ναῶν. Πάλι θά τραγουδήσουνε στά ἀναλόγια οἱ ἄγγελοι, πάλι θά ὁδοιπορήσουνε οἱ μάγοι, πάλι θά τρέξουν οἱ βοσκοί. Γιατί πάντοτε, ὅσο κι ἂν «ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία», θά ὑπάρχουν μάγοι καί βοσκοί· ἐκεῖνοι πού θά Τόν συναντήσουνε ἀπρόσμενα, σάν τόν κρυμμένο θησαυρό μέσ στό χωράφι τους κι ἐκεῖνοι πού, ἀφοῦ πιά σώθηκαν στίς ἀγορές τοῦ κόσμου οἱ ἐλπίδες τους, θά Τόν ἀναζητήσουν, ἀνεκτίμητο μαργαριτάρι, ἄξιο νά ἐξαργυρωθεῖ μ' ὅλους τοὺς θησαυρούς τῆς γῆς.

Καί πάλι τό Παιδί τῆς Βηθλεέμ θ' ἀναζητήσῃ Ἰωσήφ· «μωρά καί ἐξουθενήμένα» γιά τόν κόσμον, παραδομένους στήν ἁγία τρέλα τοῦ Θεοῦ... Ἄλλοι θά ταξιθεύουνε σάν πλανῆτες νά Τόν εὐαγγελίζονται στίς ἐσχατιές τῆς γῆς· ἄλλοι θ' ἀντιχαρίζουνε ὅλα τους τά χαρίσματα στή χρεία Του, ἀρνούμενοι λαμπρές προοπτικές, καριέρες καί χειροκροτήματα· ἄλλοι θά ἀγωνίζονται μέ μόχθο καί ἰδρώτα νά κρατήσουνε τά σπίτια τους ἁγίες Βηθλεέμ. Κι ὅλοι θά μένουνε κρυμμένοι στήν ἀφάνεια, «λαθόντες» θά ἐτοιμάζουνε Χριστούγεννα. Γιατί πάντοτε, ὅσο κι ἂν ἔχει λιγοστέψῃ ἡ ἀγάπη, θά ὑπάρχουν Ἰωσήφ...

Τ' ἀνήψια μου μιλοῦσαν ζωηρά πάνω ἀπ' τή ζωγραφιά:

- Ἐγώ θά γίνω μάγος! Θά φοράω καί κορώνα! ἔλεγε ὁ Κωστής.

- Ἐγώ θά γίνω μάγος! διαμαρτυρήθηκε ἡ Ζωή.

- Δέ γίνεται. Ἐσύ εἶσαι κορίτσι. Θά

ἴσαι ἄγγελος.

- Καλύτερα! Θά ἔχω στεφάνι καί φτερά!

Τά κοίταξα μέ νοσταλγία καί μέ συγκατάβαση· σάν ἤμουναι παιδί ἔλεγα σάν αὐτά: «Θέλω νά γίνω ἄγγελος», «Θέλω νά γίνω μάγος καί βοσκός», νά φαίνομαι...

Τώρα πού πιά μεγάλωσα, τώρα πού πιά περπάτησα μέσ στά σκοτάδια τῆς ζωῆς, ψάχνοντας τήν Ἀνατολή· τώρα πού ἕνα φῶς ἀγγελικό, μακρόθυμο, γλύκανε τήν ἀγρύπνια μου· τώρα, πού οἱ οὐρανοί δείξαναι καί γιά μένα ἕνα ἀστέρι, γιά νά βρῶ τή Βηθλεέμ· τώρα πού πιά τελείωσαν ὅλα τά «πῶς» καί τά «γιατί», πού πιά γονάτισαν ὅλα τά «θέλω» μου ἀνήμπορα στό λίκνο τοῦ Θεοῦ, πού ὅλοι οἱ ἐπίγειοί μου θησαυροί φαντάξαναι φτωχοί μπροστά στήν ἔσχατη πτωχεία του· τώρα πού πιά Τόν βρῆκα, Τόν προσκύνησα, ἔγιναι μάγος καί βοσκός, τώρα δέν ἀπομένει νά ζητήσω μπρός στή φάτνη του παρά μονάχα αὐτό: «Θέλω νά γίνω Ἰωσήφ!»· δίχως διάσημα τοῦ κόσμου, ἕνα «στρατιωτάκι» τοῦ Θεοῦ, νά σταματῶ τόν πόλεμο, νά ὑπογράφεται μέσ στήν ἀνθρώπινη καρδιά εἰρήνη μέ τόν οὐρανό, ἡ εἰρήνη πού τραγουδῆσαν κείνη τή νύχτα οἱ ἄγγελοι.

«Θέλω νά γίνω Ἰωσήφ!»· μονάχα αὐτό· κρυφά καί ταπεινά, «λαθών», νά ἐτοιμάζω γιά τόν κόσμο μας Χριστούγεννα.

Μαρία Παστουρματζῆ
Φιλόλογος

Ἀποτέλειωσε τῇ Θεῖα Λειτουργίᾳ

- Ποῦ πᾶς, παπά μου, πρωί-πρωί; φώναξε ἡ παπαδιά ἀλαφιασμένη.

- Τί ρωτᾷς, παπαδιά; Στήν ἐκκλησιά πάω νά λειτουργήσω.

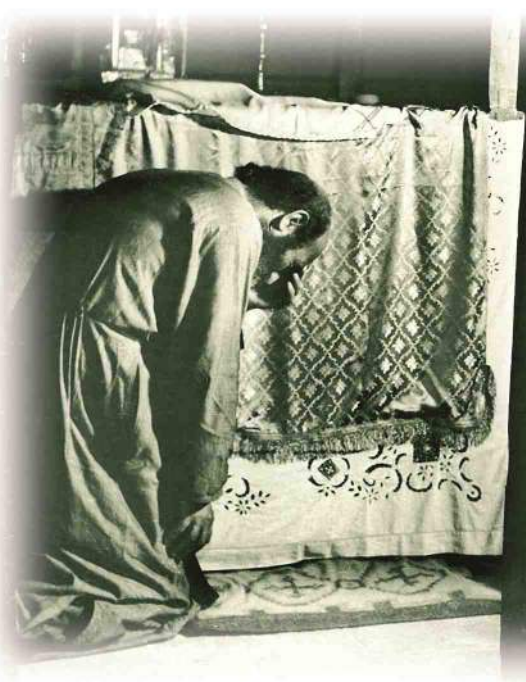
- Ἄχ, παπά μου, θά τό φᾶς τό κεφάλι σου. Πᾶς νά τά βάλεις μαζί τους; Μήν τούς ἀψηφᾷς.

Εἶχαν ἀγριέψει τά πράγματα τελευταῖα. Οἱ κατσαπλιάδες τοῦ κόμματος εἶχαν ἀφηγιάσει. Ἀκούστηκε ὅτι ἄλλοῦ γκρεμίζανε τίς ἐκκλησιές.*

Ἔοφιγγε τ' ἄμφια στήν ἀγκαλιά του ὁ παπα-Χρῆστος πηγαίνοντας στήν ἐκκλησιά γιά τήν κυριακάτικη Λειτουργία. Ὅχι ἀπ' τόν δυνατὸ ἀέρα. Ἀπὸ τό φόβο γιά τά χρόνια πού ἔρχονταν. «Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου...», ψιθύριζε γιά νά διώξει τό σφίξιμο στήν καρδιά. Μεγάλο τό τόλμημα. Οἱ ἄλλοι ἱερεῖς τῆς Κορυτοῦς κάνανε τόν ἄρρωστο. Ἀλλά δέν τοῦ πήγαινε νά μὴ λειτουργήσῃ. Ξημέρωνε Κυριακή, ἡμέρα Κυρίου!

Ἄδεια ἡ ἐκκλησιά, οὔτε ὁ ψάλτης φάνηκε οὔτε ὁ καντηλανάφτης. Δέν τούς κακολόγησε ὁ παπα-Χρῆστος. Εἶχανε σπείρει τόν τρόπο παντοῦ οἱ ἀντίχριστοι! Μόνο ἡ κυρα-Δέσποινα ἡ κουφή. Ἐνα κουβάρι εἶχε κατανήσει, ἀλλά κούτσα-κούτσα σύρθηκε ὡς τήν ἐκκλησιά. «Ὁ Θεός νά τῆς τό ἀνταποδώσει», σκέφτηκε ὁ παπα-Χρῆστος κι ἔβαλε «Εὐλογητός».

«Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, ὡς ἀμνὸς ἀμωμος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν...». «Καινούργια λόγχη στήν πλευρά σου, Κύριε! Σῶσε μας», σκεφτόταν ὁ παπα-Χρῆστος στήν ἀγία πρόθεση. «Τῶν ἐν ἀγίοις πατέρων ἡμῶν...». Κάλεσε τούς ἁγίους στό δρᾶμα τοῦ ποιμνίου, καθὼς τούς ἐβγαζε μερίδες, καί τά δάκρυα θόλωσαν τά μάτια του: «Μνήσθητι, Δέσποτα Φιλάνθρωπε...». Καταλάγιασε ἡ

αντάρα, γαλήνευσε ή ψυχή, «ό Κύριος έβασίλευσεν, εύπρέπειαν ένεδύσατο...».

Μόλις είχε μπει στή θεία Λειτουργία, όταν χύμηξε ή Σιγκουρίμι** στόν άδειο ναό. Όρμησαν στό Έρό άπ' τήν Όραία Πύλη, άρπαξαν τόν παπα-Χρήστο, τόν πέταξαν πέρα μέ βρισιές, κι άρχισαν νά πετούν καί νά κλωτοούν τήν άκοίμητη καντήλα, τό ιερό Εύαγγέλιο, τό άγιο Δισκοπότηρο, τό δισκάριο μέ τήν προσφορά... «Βέβηλοι!», φώναξε εκείνος μέσα άπ' τά δόντια του καί προσπάθησε νά σηκωθεί. Κι ένώ εκείνοι βρίζανε καί ρημάζανε, άπλωσε τό χέρι κι έκλεισε στή χούφτα του τά ψυχία άπ' τίς μερίδες τών άγίων.

Κανείς δέν έμαθε τί άκολούθησε. Ούτε πόσο τοϋ στοιχισε ή άποκοπή ν' άψηφήσει τήν άπαγόρευση κάθε ιεροπραξίας. Ό παπα-Χρήστος δέν μίλησε γι' αυτό ποτέ. Μόνο γιά τή λαχτάρα, πού είχε στήν ψυχή του γιά είκοσιπέντε χρόνια κλεισμένη, μίλησε. Τή λαχτάρα νά άποτελειώσει εκείνη τή θεία Λειτουργία πού έμεινε λειψή, άτέλειωτη...

Αυτή τή λαχτάρα κατέθεσε τά Χριστούγεννα τοϋ 1991 στό πρώτο έλληνικό κλιμάκιο πού

έπισκέφτηκε τήν Κορυτσά, τό όποιο άποτελούνταν άπό μέλη τής ΣΦΕΒΑ, τόν τότε Νομάρχη Θεσσαλονίκης καί μέλη τοϋ τότε Δημοτικού Συμβουλίου τοϋ Δήμου Θεσσαλονίκης.

Έκει, μπροστά στά άδέρφια άπ' τήν Έλλάδα, μαζί μέ τήν καρδιά του, άνοιξε κι εκείνο τό μικρό κουτί, όπου φύλαξε σάν θησαυρό αυτά τά ψυχία άπ' τίς μερίδες τών άγίων, τούς προοριζόμενους «μαργαρίτες» εκείνης τής άτέλειωτης θείας Λειτουργίας. Τόν ιερό αυτό θησαυρό τόν κράτησε κρυμμένο μέ κίνδυνο τής ζωής του, κι ό Θεός εύδόκησε νά μήν άποκαλυφθεί.

Αυτοί οι «ού μαργαρίτες» περίμεναν καρτερικά είκοσιπέντε χρόνια νά γίνουν μαρτυρία γιά τά μαρτύρια τών άδελφών, αλλά καί γιά τό μεγαλείο τοϋ Θεοϋ, πού δέν ξεχνά, πού δέν γνωρίζει έμπόδια, πού οι έχθροί του πετυχαίνουν μόνο νά τοϋ συντρίψουν τήν πτέρνα. Κι ήταν εύγλωττοι. Ήταν εκεί, μαυρισμένοι άπ' τήν πολυκαιρία, αλλά άναλλοίωτοι...

Τήν τέλειωσε τή Λειτουργία ό παπα-Χρήστος πρίν φύγει γιά τόν οϋρανό. Έκείνη τήν Κυριακή, είκοσιπέντε χρόνια άργότερα, πήρε μαζί του στήν έκκλησία τό πολύτιμο φυλαχτό, τά ψυχία εκείνης τής πρώτης φοράς, τούς «ού μαργαρίτες», καί τά άπίθωσε στό δισκάριο, δίπλα στόν νέο Άμνό. Γιά νά τά παραδώσει στή χάρη τοϋ Θεοϋ, νά καθαγιαστούν, νά γίνουν έπιτέλους «μαργαρίτες»....

Μαρτινιανή

* Τό 1967 έπιβλήθηκε στήν Άλβανία άπόλυτη θρησκευτική άπαγόρευση.

** Άλβανική μουσική άστυνομία επί καθεστώτος Χότζα καί Άλία.

«ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ, ΔΟΞΑΣΑΤΕ»

Φωτοχυσίες, διάκοσμοι, κίνηση, θόρυβος! Προετοιμασίες για τή γιορτή! Ανταλλαγή δώρων, απόρροια όχι αγάπης αλλά κοινωνικού εξαναγκασμού, φαγοπότι υπέρμετρο, σάν νά προηγήθηκε εξαντλητική νηστεία, γλέντι καί ξενύχτι! Οί άνθρωποι τοῦ κόσμου τῆς ἀφθονίας γιορτάζουν! Τί ὅμως γιορτάζουν; Τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ; Ὁχι, ἀσφαλῶς! Γι' αὐτό καί δέν εὐχονται «καλά

Χριστοῦγεννα». «Καλές γιορτές», ἀκούγεται ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ὅτι θυμίζει Χριστό εἶναι ἀπλῶς μιά φάτνη κι αὐτή ὠραιοποιημένη, γιά νά μή προδίδει τό μήνυμα τῆς ταπείνωσης πού ἔφερε ὁ Λυτρωτής, ἐπιλέγοντάς την γιά τόπο τῆς γέννησής του! Τίποτε δέν φαίνεται νά τούς πείθει πῶς ὁ Χριστός χρειάζοταν νά γεννηθεῖ γι' αὐτούς!

Πείνα, βία, πόλεμοι, τό φάσμα τοῦ θανάτου ὀρθωμένο ἀπειλητικά! Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τῆς στέρησης δέν μποροῦν νά γιορτάσουν. Θυμοῦνται ὅμως Ἐκεῖνον πού ὀνόμασαν ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, Ἐκεῖνον πού μίλησε γιά αγάπη. Ξαναφέρνουν στό νοῦ τους ἐρωτήματα χλιοειπωμένα: Τί ἔφερε ὁ Χριστός μέ τή γέννησή του πάνω στή γῆ; Τί ἄλλαξε ἀπό τότε; Δέν συνεχίζεται ἡ τραγωδία τῆς ἀνθρωπότητας;

Ἀσφαλῶς ἡ τραγωδία συνεχίζεται! Θύματα ὅσοι δέν αἰσθανόμαστε τήν ἀνάγκη τοῦ Χριστοῦ! Ἡ μοναξιά, τό κενό πού ἀφήνει ἡ ἐκδίωξή του ἀπ' τίς ψυχές μας δέν γεμίζει μέ ὕλικές ἀπολαύσεις οὔτε μέ τήν ξέφρενη φυγή ἀπό τήν καθημερινότητα. Μαρτυρίες γι' αὐτό ἀφθονες. Θύματα ἀκόμη ὅσοι αἰσθανόμαστε τόν Χριστό ἀνήμερο νά μᾶς βοηθήσει καί

ἀφήνουμε τίς καρδιές μας νά ξεχειλίσουν ἀπό μίσος, εἰρωνεία ἢ οἶκτο γιατί τάχα ὁ Χριστός ἐξάπατησε τήν ἀνθρωπότητα, τήν πλημμύρισε μέ οὐτοπίες!

Κάποιες ψυχές, ὁάσεις μέσα στίς ἐρήμους τῆς ἀφθονίας ἀλλά καί τῆς στέρησης, κάνουν φάτνη τήν καρδιά τους! Τήν προσφέρουν νά γεννηθεῖ ὁ Χριστός. Ἀκοῦνε ἀπ' τούς ἀγγέλους τόν ὕμνο τῆς εἰρήνης! Δέν αἰσθάνονται μόνοι οὔτε ὁ φόβος παραλύει τά γόνατά τους. Ὁ Χριστός εἶναι γι' αὐτούς ὁ Λυτρωτής. Ἔκαναν τό λόγο του ζοή τους καί γεύονται τούς καρπούς. Πῶς θά μπορέσουμε νά αἰσθανθοῦμε ὅλοι σάν κι αὐτούς ἄν δέν τούς μιμηθοῦμε; Ὁ Χριστός μᾶς ἔδειξε τό δρόμο. Σέ μᾶς ἐναπόκειται νά τόν πορευθοῦμε ἢ ὄχι.

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΗΡΙΑ

3 Δεκεμβρίου: Παγκόσμια Ήμέρα Ἀτόμων μέ Εἰδικές Ἀνάγκες (ΑΜΕΑ)! Σύμφωνα μέ τίς στατιστικές, τό 3% τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ γεννιέται μέ κάποια ἀναπηρία, ἀλλά τό 10% ἔχει κάποια ἀναπηρία. Τό 7% τήν ἀποκτᾷ στήν πορεία τῆς ζωῆς του! Δηλαδή, ἐν δυνάμει ὅλοι εἴμαστε ἀνάπηροι...

Στήν ἀρχαιότητα ἡ ἀναπηρία ἦταν ἡ ὀργή τῶν θεῶν, ἡ τιμωρία σέ κάποιον πού ἔφταιξε ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του. Οἱ θεοί ἐκδικοῦνταν τοὺς ἀνθρώπους πού ἦταν ἐπίορκοι ἢ πού πρόσβαλαν τή θεότητα, στέλνοντάς τους συμφορές. Μέσα σέ ἓνα τέτοιο κλίμα οἱ ἀνάπηροι διώκονταν, ἐξορίζονταν ἢ ἀκόμα καί θανατώνονταν. Σύμφωνα μέ τή νομοθεσία τοῦ Λυκούργου, ὅλα τά ἀνάπηρα ἢ καχεκτικά βρέφη ρίχνονταν στόν Καιάδα, προκειμένου νά διασφαλιστεῖ ἡ εὐρωστὴ σπαρτιάτικη φυλή. Στό πέρασμα τῆς ἱστορίας ὁ Καιάδας

δέν ξεχάστηκε ...

Καί ἦρθε ὁ Χριστός νά ἀλλάξει τή φιλοσοφία τῆς ἐποχῆς! Ἡ ριζοσπαστική διδασκαλία του κατέρριψε τίς ἀντιλήψεις περί θεϊκῆς τιμωρίας. Μίλησε γιά ἀγάπη, γιά ἰσότητα, γιά δικαιοσύνη. Τό μήνυμα τοῦ χριστιανισμοῦ περικλείεται σέ δύο λέξεις: «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Θεμελίωσε τήν ἀρχή τῆς κοινωνικῆς συνύπαρξης μέ τόν «χρυσό κανόνα»: «Πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλτε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καί ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς» (Μθ 7,12). Στό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννη ἀναφέρεται ὅτι ὁ Κύριος θεράπευσε ἓναν ἐκ γενετῆς τυφλό. Ὁ λόγος του: «Οὔτε οὔτος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ (ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ), ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τά ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (Ἰω 9,1-4) εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς κατάρρευσης κάθε διαχρονικοῦ στερεότυπου! Ἡ ἀναπηρία δέν εἶναι τιμωρία, ἀλλά ἐντάσσεται

μέσα στο σχέδιο που έχει ο Θεός για τον άνθρωπο. Γίνεται τό «ἐργαλείο» του για νά ἀποκαλυφθεῖ στους ἀνθρώπους καί νά ἀναδείξει ἀγίους. Ἡ ἀπάντηση στο «γιατί ἐγώ;» δίνεται στον κάθε ἕναν ξεχωριστά, καθώς διαγράφει τή δική του πορεία μέσα στην πίστη καί τό προσωπικό του πέρασμα ἀπό τό «κατ' εἰκόνα» στο «καθ' ὁμοίωσιν».

Μεγάλοι πατέρες καί ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ὑποστήριζαν μέ τή ζωή τους τό κοινωνικό πλαίσιο. Εἶναι γνωστό τό ἔργο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἡ ἱδρυση τῆς Βασιλειάδας, μιᾶς πολιτείας μέ ἱδρύματα, νοσοκομεῖα, στέγες ἀναπήρων κ.ἄ. Ὁ ἴδιος, παρά τό φόρτο τοῦ ἐπισκοπικοῦ του ἀξιώματος, ἐπισκεπτόταν πολύ συχνά τοὺς ἀγαπημένους του ἀσθενεῖς καί τοὺς φρόντιζε προσωπικά χρησιμοποιώντας τήν ἱατρική του ιδιότητα. Στην ἐκκλησιαστική πραγματικότητα τά ΑΜΕΑ, ὡς ζωντανές εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, φτάνουν στο «καθ' ὁμοίωσιν» μέσω τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι σάρκα καί πνεῦμα. Ἐάν ἡ σάρκα ἀσθενεῖ, δέν ἀπορρίπτουμε τό πνεῦμα! Ἀντίθετα, ἡ «πνευματικά ἀνάπηρη» ἐποχή μας βάζει «ἐτικέτες» σέ ἀνθρώπους που ὑστεροῦν σέ κάτι, ἀγνοώντας τήν πνευματική τους ὑπόσταση.

Ὅλα τά δάχτυλα τοῦ χεριοῦ δέν εἶναι ἴδια. Ὅμως, ἂν πονάει ἕνα, τότε πονάει ὅλο τό σῶμα καί ἐνεργοποιοῦνται μηχανισμοί ἴασης καί ἀποκατάστασης τοῦ πονεμένου μέλους. Κάπως ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα ἀντιμετωπίζει τά μέλη της. Ὅταν ἕνα μέλος της πάσχει, τά ὑπόλοιπα μέλη δημιουργοῦν τίς

προϋποθέσεις καί θέτουν τίς βάσεις για μία ἀξιοπρεπῆ ζωή. Στο πρόσωπο τῶν ἀσθενῶν ζωντανεῖ ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ! Ἔτσι, ἐκκλησιαστικοί φορεῖς διοργανώνουν προγράμματα δράσης για ΑΜΕΑ, ἡμερίδες μέ εἰδικούς ὁμιλητές για ἐνημέρωση τῆς κοινῆς γνώμης, συνέδρια κ.ἄ. Σχεδιάζονται καί δημιουργοῦνται ξενῶνες οἱ ὁποῖοι στελεχώνονται μέ ἐξειδικευμένο προσωπικό. Μέ εὐθύνη Μητροπόλεων λειτουργοῦν κατασκηνώσεις ΑΜΕΑ καθώς καί τμήματα ἐπαγγελματικῆς κατάρτισης. Ἐπίσης, σέ μιᾶ προσπάθεια ἀνάκτησης τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, τοποθετήθηκαν ράμπες σχεδόν σέ ὅλους τους ναοὺς τῆς χώρας, ὥστε νά γίνουν προσπελάσιμοι.

Ὅμως, τό χρέος πρὸς τόν πάσχοντα ἀδελφό παραμένει ἀνεξόφλητο! Καί ἡ ἐξόφλησή του μένει σέ ἐμᾶς, γιατί Ἐκκλησία εἵμαστε ὅλοι μας! Ἴσως πρέπει νά ἐμβαθύνουμε στον ἀγιογραφικό «χρυσό κανόνα», για νά μάθουμε νά συμπεριφερόμαστε ὅπως θά θέλαμε νά μᾶς συμπεριφερθοῦν! Εἶναι δεῖγμα ἀνθρωπιάς καί πολιτισμοῦ καί εἶναι χρέος καί εὐθύνη ὅλων μας!

Γεροντίδου Ρ.

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Λαθὼν ἐτέχθης ὑπὸ τό σπήλαιον
ἀλλ' οὐρανὸς σε πᾶσιν ἐκήρυξεν
ὥσπερ στόμα τὸν ἀστέρα
προβαλλόμενος, Σωτήρ.

Ἐκπλήρωση

Χρόνια περάσαν πολλά,
μά σάν σήμερα νά 'ναι πού ὁ προφήτης Μιχαίας
τῆς εἰρήνης σαλπίζει
καί τοῦ Μεσσία συγχρόνως τόν ἐρχομό.
Μέ τή λαλιά του τὴν ἐλπίδα ἀνασταίνει
στή σκλαβωμένη ἀπ' τὴν ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου καρδιά
καί πονεμένη ἀπ' τὴ δυστυχία πού μόνο ὁ πόλεμος σκορπᾷ.

Θά 'ρθει τούς Λέει μιά ἡμέρα
πού ὁ πόλεμος θά εἶναι παρελθόν
κι οἱ ἄνθρωποι θά ζοῦν εἰρηνικά, εὐτυχισμένα.
Ἄροτρο τό ξίφος θά γίνει, δρεπάνι ἢ λόγχη,
αἷμα κανεῖς πιά δέ θά χύνει.
Ναί, θά ἔρθει ἡ εἰρήνη,
μιά εἰρήνη πού μόνο ὁ Μεσσίας καί Λυτρωτής μπορεῖ καί δίνει.

Σήμερα δύο χιλιάδες χρόνια μετὰ
τὴ γέννηση τοῦ μεγάλου βασιλιᾶ, γιατί ἄραγε
δέν ὑπάρχει ἀνθρωπιά, εἰρήνη στὸν κόσμο γύρω
μά καί στοῦ καθενός τὴν καρδιά;
Ἄραγε ἦταν παραμύθια ὅλα αὐτά;

Ὁχι. Ἦταν ἀλήθεια.
Μά ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι
πιστεύουμε ὅτι τὴν Εἰρήνη αὐτὴ δέ θά τὴ φέρει τό Θεῖο παιδί,
ἀλλὰ τοῦ κόσμου τούτου οἱ δυνατοί!
Ἄχ! Πόσο εἴμαστε γελασμένοι! Βαθιά νυχτωμένοι!
Αὐτοὶ πού τὸν πόλεμο προκαλοῦν,
ἀλίμονο, αὐτοὶ τὸν σταματοῦν;
Ἀνοῖξτε, ἀδελφια,
στό Μεσσία τὴν πόρτα, τόσα χρόνια τὴ χτυπᾷ.
Ἄν μπεῖ Αὐτός στοῦ καθενός τὴν καρδιά,
τότε ἡ προφητεία θά ἐκπληρωθεῖ πραγματικά.

Εἰρ. Α.

Ὁμολογία σκοπιανοῦ πρ. πρωθυπουργοῦ

Ὁ πρώην πρωθυπουργός τῶν Σκοπίων Λιοῦμπκο Γκεοργκέφσκι σέ συνεντεύξεις του ὑπερασπίζεται, μέ ἱστορικά στοιχεῖα, τήν ἐλληνικότητα τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας, προκαλώντας τή δυσφορία τῶν πωρωμένων πολιτικῶν τῆς F.Y.R.O.M. Μεταξύ ἄλλων ἀναφέρει πῶς ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε σκοπό νά ἐνώσει τόν ἐλληνικό κόσμο καί νά νικήσει τόν μεγάλο ἐχθρό τοῦ ἐλληνικοῦ κόσμου, τήν Περσία. Ἀπ' ὅπου πέρασε ἄφησε ἵχνη τῆς ἐλληνικῆς του καταγωγῆς καί νίκησε μέ τό ἐλληνικό του ὄνομα. Ἑκατοντάδες μνημεῖα μαρτυροῦν: «Ἐγώ ὁ Ἕλληνας...» ἢ «τοῦ Ἕλληνος Ἀλεξάνδρου»... Μετά τό θάνατό του, ὁ κόσμος πού ἀφήνει πίσω του εἶναι ἕνας ἐλληνικός κόσμος. Ὁ Ἀλέξανδρος κάνει τό μεγάλο ἀνοιγμα, τήν ἐξάπλωση τοῦ ἐλληνικοῦ ὀνόματος (βλ. ὁλόκληρη τή συνέντευξη «neoskosmos.com»).

«Ἀκουέτωσαν ταῦτα» καί οἱ «παρ'

ἡμῖν ἐνδημοῦντες» Ἐφιάλτες, φερέφωνα τοῦ Γκρούεφσκι, πού μεθυσμένοι ἀπό τό προπαγανδιστικό παραλήρημα ἐπιμένουν νά πλαστογραφοῦν τήν ἱστορία καί νά προωθοῦν τά ἀνθελληνικά τους σχέδια!

«Ὑψωσον κέρας Χριστιανῶν»;

Ἀπό τό ραδιόφωνο τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν συνδέεται μέ ἱερούς ναούς τοῦ Λεκανοπεδίου, ἀκοῦμε στίς ἀκολουθίες τή γνωστή εὐχή τῆς Ἐκκλησίας μας «Ὑψωσον κέρας Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων» χωρίς τό Ὁρθοδόξων, ἀπλῶς «Ὑψωσον κέρας Χριστιανῶν».

Γιατί ἄραγε; Ὁφείλεται σέ ἐπαναλαμβανόμενο λάθος; Μήπως ὑπάρχει τυπογραφικό παρόραμα στά κείμενα πού οἱ ἀναγιγνώσκοντες συμβουλευονται ἢ μήπως σέ συνειδητή ἐπιλογή λόγῳ καλπάζοντος οἰκουμενισμοῦ; Ὅποιαδήποτε, πάντως, ἀλλαγὴ ἔπρεπε νά εἶναι καρπός συνοδικῆς ἐργασίας καί ἐν γνώσει τοῦ εὐσεβοῦς πληρώμα-

τος τῆς Ἐκκλησίας.

Παράδειγμα ἡθους

Παράδειγμα ἡθους καί ἐντιμότητας ἔδωσε ἓνας ἀνήλικος μαθητής. Ταξίδευε μέ τό λεωφορεῖο τοῦ ΚΤΕΛ ἀπό τήν Καρδίτσα στό Λύκειο Πυργετοῦ καί βρῆκε στό διπλανό κάθισμα ἓνα πορτοφόλι μέ 165 εὐρώ. Χωρίς νά μπεῖ στόν πειρασμό νά τό κρατήσει, τό παρέδωσε στόν διευθυντή τοῦ σχολείου του, ὁ ὁποῖος τόν ρώτησε γιατί δέν τό κράτησε. Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε ὅτι θά τό παρέδιδε, ἀκόμη καί ἂν τό χρηματικό ποσό ἦταν μεγαλύτερο! Τό πορτοφόλι ἀνῆκε σέ κάποια φοιτήτρια, στήν ὁποία τελικά καί παραδόθηκε ἀκέραιο (βλ. «Πρῶτο Θέμα», 5-11-2011).

Ὁ μαθητής μέ τήν πράξη του αὐτή ἔδειξε ὅτι ἀκόμη καί στίς δύσκολες ἐποχές πού ζοῦμε ἡ ἀνθρωπιά καί ἡ τιμιότητα εξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν, καί μάλιστα στά νέα παιδιά.

Ὑποχρεωτικός ὁ ἐθνικός Ὕμνος

Στή Γαλλία, μέ ἀπόφαση τῆς κυβέρνησης, ἀπό τήν Πρώτη τάξη οἱ μαθητές θά μαθαίνουν ὑποχρεωτικά τόν ἐθνικό τους Ὕμνο, τή «Μασσαλιώτιδα».

Ἐδῶ, στήν πατρίδα μας, τί κάνουμε; Διαγράψαμε τόν ἐθνικό μας Ὕμνο ἀπό τά βιβλία τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης. Στό ἄκουσμά του, ὅλο καί λιγότεροι στέκονται ὄρθιοι, ἐνῶ ἡ ἔπαρση τῆς σημαίας στά σχολεῖα ἀτόνησε τόσο πολύ πού τείνει νά καταργηθεῖ, γιά νά μή χαρακτηριστοῦμε... ἐθνικιστές καί ἀκραῖοι. Τίς συνέπειες τίς ζοῦμε σήμερα. Δέν εἶναι ἀποκομμένη ἡ οἰκονομική κρίση ἀπό τήν κρίση τῶν ἀξιών. Μήπως εἶναι καιρός νά ἐπαναθεωρήσουμε τίς θέσεις μας;

Εὐτυχῶς πού ὑπάρχουν μερικές χρι-

στιανικές κατασκηνώσεις, ὅπου ἀντιλαλοῦν τά κορφοβούνια ἀπό τόν ἐθνικό Ὕμνο, πού ψάλλουν μέ τήν καρδιά τους οἱ κατασκηνωτές!

Γιόγκα σέ μαιευτήρια

Ἡ ἀμερικανική Ἐνωση Γιόγκα ἀπαγορεύει τή γιόγκα σέ παιδιά, ἐγκύους καί θηλάζουσες μητέρες, ἐπισημαίνοντας ὅτι εἶναι ἰδιαίτερος ἐπικίνδυνος. Ἀντίθετα, ἰδιωτικά μαιευτήρια τῆς Ἀθήνας, ὅπως καί ἄλλοι χῶροι ὑγείας, ἔχουν γίνει τά τελευταῖα χρόνια χῶροι προσηλυτισμοῦ καί διάδοσης ἀνατολικοθρησκευτικῶν δοξασιῶν καί πρακτικῶν.

Γιά τό λόγο αὐτό, ἡ Ἱερά Μητρόπολη Γλυφάδας μέ ἐμπεριστατωμένη ἐγκυκλίό της κρούει τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου στούς πιστούς: «Ἡ γιόγκα, δημοφιλής μεταξύ ἰνδουϊστῶν καί βουδιστῶν, δέν μπορεῖ νά ἀποκοπεῖ ἀπό τό θρησκευτικό της ὑπόβαθρο... Ἐχει στόχο τήν ἀκίνητοποίηση τοῦ σώματος, τήν ἐπιβράδυνση τῆς ἀναπνοῆς καί τήν προετοιμασία γιά τό διαλογισμό. Ἡ ἴδια ἡ ἄσκηση τῆς γιόγκα συνεπάγεται ἄνοιγμα στόν ἀποκρυφισμό, ἐνῶ ἐμπεριέχει σοβαροῦς κινδύνους πνευματικούς, ψυχιατρικούς καί σωματικούς».

Καί καταλήγει ἡ ἐγκύκλιος: «Οἱ ὦρες τῆς ἐγκυμοσύνης καί τοῦ τοκετοῦ εἶναι ὦρες ἱερές καί ὥς τέτοιες θά ἔπρεπε νά ἀντιμετωπίζονται. Τά ἐμβρυα χρειάζονται ἀγιοπνευματική ἡρεμία, προσευχή καί προστασία. Ἡ ἐκθεση τῆς ἐγκύου, τοῦ ἐμβρύου καί τοῦ νεογνοῦ σέ μή ἀσφαλεῖς, μή ἐπιστημονικά τεκμηριωμένες, βίαιες ἢ ἄστοχες μεθόδους καί σέ πρακτικές ἀνοιγματος στόν ἀποκρυφισμό ἀποτελεῖ τήν καλύτερη συνταγή γιά τήν κακοποίηση τῶν παιδιῶν μας ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων».

ΠΡΩΤΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΗ

(Β')

«Ἐπειτα», συνεχίζει ὁ ἅγιος, «ἀποτάσσετε τόν σατανᾶ καί τά ἔργα του». Ποιά εἶναι τά ἔργα τοῦ σατανᾶ; «Πᾶσα οὖν κατ' εἶδος ἁμαρτία ἐγκατείλεκται τοῖς τοῦ διαβόλου ἔργοις». Κάθε ἁμαρτία εἶναι ἔργο τοῦ σατανᾶ. Κάθε φορά μάλιστα, ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος, πού ἁμαρτάνει κανεῖς ἀθετεῖ τή συμφωνία πού ἔκανε μέ τόν Θεό, διότι ἡ ἀπόταξη τοῦ σατανᾶ ἐκ μέρους τοῦ πιστοῦ γράφεται «ἐν τοῖς ἀοράτοις τοῦ Θεοῦ βιβλίοις».

Πέρα ὅμως ἀπό τά ἔργα, ἀποτάσσεται ὁ πρός τό φῶτισμα πιστός καί «τῇ πομπῇ» καί «τῇ λατρείᾳ» τοῦ διαβόλου. Πομπή τοῦ σατανᾶ, ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος, εἶναι ὅλα ἐκεῖνα πού τόν συνοδεύουν καί τόν ἀκολουθοῦν, θέατρα, δαιμονικές λατρεῖες, ἁμαρτωλά θεάματα, μέ μιά λέξη κάθε «μυταιότητα», κάθε τι πού φθείρει τήν ψυχή. Λατρεία τοῦ διαβόλου εἶναι ἡ καταφυγή στή μαντεία, στήν οἰωνοσκοπία καί σ' ἄλλες ἐφάμαρτες τέχνες. Ὅποιος καταφεύγει σέ αὐτές εἶναι λάτρης τοῦ σατανᾶ.

Στό σημεῖο αὐτό ὁ ἅγιος ἐφιστᾷ τήν προσοχή τοῦ νεοφώτιστου στό γεγονός ὅτι ἀπό τή στιγμή πού δέχτηκε τή χάρη τοῦ Βαπτίσματος, ἡ ἐπιστροφή στά παλιά δέν ἀποτελεῖ μόνον ἀθέτηση τῆς ὑπόσχεσης σύνταξης μέ τόν Θεό, ἀλλά θά ἐπιφέρει καί τήν ἐκδίκεση τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος εἶναι «σφόδρα καταπικρανθεὶς». Ἄν, λοιπόν, ξαναπέσεις στήν ἁμαρτία, τονίζει ὁ ἅγιος, «καί τοῦ Χριστοῦ στερηθῇ κακείνου πειραθήσῃ». Στό σημεῖο αὐτό ἀναφέρει ὁ ἅγιος Κύριλλος τό παράδειγμα τῆς γυναίκας τοῦ Λῳτ, ἡ ὁποία στρεφόμενη πρός τά πίσω, ἔγινε στήλη ἄλατος, καθιστώντας τόν ἑαυτό της παράδειγμα «πονηρᾶς προαιρέσεως καί ὑποστροφῆς τήν μνήμην».

Καί ἀφοῦ ὁλοκληρωθεῖ ἡ ἀπόταξη τοῦ σατανᾶ, τῶν ἔργων, τῆς πομπῆς, τῆς λατρείας του, λύνονται «αἱ παλαιαί πρός τόν ἄδην συνθήκαι» καί ἀνοίγεται ὁ πα-

ὁ ἅγιος
ΚΥΡΙΛΛΟΣ
Ἱεροσολύμων

ράδειςος τοῦ Θεοῦ γιά τήν ψυχή. Γιά τόν λόγο αὐτό στρέφεται πρὸς τήν ἀνατολή πού συμβολίζει τό «τοῦ φωτός χωρίον», τόν ἀπολεσθέντα παράδεισο τῆς τρυφῆς, καί ὁμολογεῖ τήν πίστη του στήν ἁγία Τριάδα καί στό ἕνα «βάπτισμα μετανοίας».

Ὁλοκληρώνοντας τήν πρώτη του Μυσταγωγική Κατήχηση ὁ ἅγιος Κύριλλος, ὑπογραμμίζει τήν ἀνάγκη συνεχοῦς ἐπαγρύπνησης καί νήψης, διότι «ὁ ἀντίδικος ἡμῶν διάβολος... ὡς λέων περιπατεῖ ζητῶν τινα καταπιεῖν». Ἐνῶ ὁμως πρὶν τό Βάπτισμα ὁ θάνατος εἶχε τή δύναμη νά καταπιεῖ πολλούς, τώρα, μετά τό Βάπτισμα, «τό λουτρό τῆς παλιγγενεσίας», ὁ Θεός ἀφήρεσε κάθε δάκρυ ἀπό τό πρόσωπο τοῦ βαπτισμένου, καί «οὐκ ἔτι γάρ πενθεῖς», ὑπογραμμίζει ὁ ἅγιος, «ἐκδεδυμένος τόν παλαιόν ἄνθρωπον, ἀλλά πανηγυρίζεις ἐνδεδυμένος ἱμάτιον σωτηρίου, Ἰησοῦν Χριστόν».

Γίνεται, ἐπομένως, σαφές ὅτι γιά τόν ἅγιο Κύριλλο ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νά ζῇ ἀπό τή στιγμή πού δέχεται τή χάρη τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος καί λούζεται στά «σωτήρια νάματα» τῆς ἁγίας κολυμβήθρας. «Ἀρχή ζωῆς» γιά τόν πιστό εἶναι ἡ στιγμή τῆς βαπτίσεώς του, μιᾶς ζωῆς χωρίς πένθος καί δάκρυ, διότι ὁ θάνατος θανατώνεται μαζί μέ τόν παλαιό ἄνθρωπο πού ἀπεκδύεται ὁ πιστός. Ἐνῶ, ὁ «δεύτερος βίος» του, πού χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ἔνδυση τοῦ «σωτηρίου ἱματίου» τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν εἶναι παρά βίος πανηγύρεως καί εὐφροσύνης.

Δέσποινα Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας

ΔΩΡΕΕΣ

Για τήν Αἴθουσα

*Βασιλειάδου Ἑλένη - Νεκταρία 1.500 € * π. Βούλτσιος Δημήτριος 100 € * Διαμαντῆς Νικόλαος, ἀντί σεφάνου εἰς μνήμην Ἀλεξάνδρας Κιενίδη, 30 € * Ε.Χ. 50 € * Ζ.Λ. 500 € * Κοντολέων Νεκτάριος-Μαρία 1.000 € * Λ.Ι. 100€ * Μητάδη Ὀλυμπία 20 € * Τουβεντζίδου Κυριακή 50€ * Τσάμογλου Ἀλέξανδρος 100 € * Χριστιανοπούλου Εὐαγγελία 50 €.

Γιά τό Περιοδικό

* Ἀγοραστούδη Εὐαγγελία 10 € * Γιάκου Ἀσπασία 10 € * Διαμαντῆς Νικόλαος 10 € * Ζούργου Ἑλένη 10 € * Ματθαιοπούλου Γεωργία 10 * Μεταλλίδου Οὐρανία 20 € * Μητσιούλη Σουλτάνα 10 € * Μπέτου Εὐθυμία 10 € * Οὐρουντζόγλου Ἀναστασία 10 € * Πετρίδου Δέσποινα 40 € * Σαρησάββα Ζωή 40 € * Ἀνώνυμος 50 €.

Γιά τοὺς φυλακισμένους

* Ράπτης Θεόφιλος 50 €.

Γιά τίς Κατασκηνώσεις Καστανούσας

* Α.Β. 100 € * Γ.Σ. 700€ * Γ.Σ. 700 € * Γ.Χ. 500 € * Ζ.Τ. 1.500€ * Η.Χ. 1.000 € * Λ.Μ. 250 € * Ν.Κ. 1.500 € * Σ.Α.Ρ. 90 €.

Γιά τή Φιλανθρωπία

* Ἀντωνιάδης Χρῆστος-Μαρούλα, εἰς μνήμην Γεωργίου Κίτσου, 100€.

Πόλεμος κατά τῶν Χριστουγέννων

Τά Χριστούγεννα, τή μητρόπολη καί ρίζα τῶν ἐορτῶν φρόντισαν οἱ ἐπιτήδαιοι νά τήν ὑποβαθμίσουν μέ τήν ἐμπορευματοποίηση καί τήν ὑπερκατανάλωση, καί νά τήν ἀπογυμνώσουν ἀπό τό πνευματικό καί ὑψηλό νόημά της. Τώρα οἱ ψυχροί ἐκτελεστές τῆς πολυπολιτισμικότητας τή βομβαρδίζουν ἀνελέητα. Στή σημερινή παγκοσμιοποιημένη κοινωνία σημειώνονται ὅλο καί περισσότερα περιστατικά ἐκδίωξης τῆς Χριστοῦ Γέννας. Καταγράφουμε κάποια ἀπό τά πολλά περιστατικά πού συνέβησαν τά Χριστούγεννα τοῦ 2010, μέ σκοπό τήν ἐκπαρθύρωσή τους ἀπό τίς χριστιανικές κοινωνίες.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ κυκλοφόρησε πέρυσι (2010) πάνω ἀπὸ τρία ἑκατομμύρια ἡμερολόγια τοῦ 2011 γιὰ τά σχολεῖα τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης τῆς Βρετανίας, στὰ ὁποῖα περιλαμβάνονται οἱ γιορτές τῶν Ἑβραίων, Ἰνδουιστῶν, Μουσουλμάνων καί τῶν Σίχ. Δέν γίνεται ὅμως καμία ἀναφορά στίς χριστιανικές γιορτές οὔτε φυσικά καί στὰ Χριστούγεννα. Στὴν κενὴ σελίδα τῆς 25ης Δεκεμβρίου ἀναφέρεται ἓνα ἄσχετο μέ τὴ γιορτὴ μήνυμα, ἐνῶ στὴ χριστουγεννιάτικη κάρτα τῆς ἴδιας Ἐπιτροπῆς σημειώνεται ἀπλῶς «Γιορτινὲς εὐχές».

Ἐνα ἄλλο περιστατικὸ ἔχει σχέση μέ τὸν βρετανικὸ «Ἐρυθρὸ Σταυρό», ὁ ὁποῖος σέ 430 καταστήματά του ἀπαγόρευσε τίς φάτνες, τά δέντρα καί γενικά τίς χριστουγεννιάτικες διακοσμήσεις, πού θὰ μπορούσαν νά προσβάλουν τοὺς

μουσουλμάνους. Ἦδωσε ἐντολὴ οἱ εὐχτήριοις κάρτες νά ἀναγράφουν «Καλὲς γιορτές» ἢ «τίς καλύτερές μας εὐχές». Τίποτε δέν πρέπει νά παραπέμπει στὰ Χριστούγεννα. Παρ' ὅλ' αὐτά, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐξέχοντες μουσουλμάνους πολιτικούς τῆς χώρας δήλωσε: «Εἶναι ἀνόητο νά σκεφεῖ κανεὶς ὅτι οἱ μουσουλμάνοι θὰ προσβληθοῦν ... Στὴ δουλειά μου, ὅλο τό προσωπικὸ μου γιορτάζει τά Χριστούγεννα καί ἐγὼ γιορτάζω μαζί τους».

Στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τό Ἐφετεῖο τῆς Φιλαδέλφειας τῶν προοδευτικῶν Η.Π.Α. ἐνέκρινε τὴ στάση συν-οικιακοῦ σχολείου τό ὁποῖο ἀπαγόρευσε στοὺς μαθητές του νά τραγουδήσουν τά κάλαντα καί τά γνωστὰ χριστουγεννιάτικα τραγούδια, ὅπως τό «Silent Night», «Joy to the World», «Oh, Come All Ye Faithful» καί «Hark the Herald Angels Sing», ἐνῶ ἐνέκρινε τό «Rudolph the Red-Nosed Reindeer» («Rudolph» τό ἐλαφάκι) καί τό «Frosty the Snowman» («Frosty» ὁ χιονάνθρωπος)!

Νομικοὶ ὑποστήριξαν ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευση τοῦ σχολείου σχετικὰ μέ τίς χριστουγεννιάτικες μελωδίες κρύβεται ἡ πολιτικὴ τῆς κυβέρνησης πού ἀποδοκιμάζει καί ἐχθρεύεται τὴ θρησκεία, παραβιάζοντας τὴν ἰδρυτικὴ ρήτρα τοῦ Συντάγματος τῶν Η.Π.Α. Δήλωσαν μάλιστα τά ἐξῆς: «Τά Χριστούγεννα εἶναι μία ἐθνικὴ ἀργία· γιορτάζουμε τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν γιορτάζουμε τὴ γέννηση τοῦ Frosty τοῦ χιονάνθρωπου ἢ τοῦ Ροῦντολφ τοῦ ἐλαφιοῦ!... Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἀποτελεῖ ἓνα ἀκόμη παράδειγμα γιὰ τό πῶς τά δικαστήρια ἔ-

χουν διαστρέψει καί μετατρέψει τυραννικά τήν ιδρυτική ρήτρα σέ ὄπλο κατά τῶν χριστιανῶν στόν πόλεμο κατά τῶν Χριστουγέννων».

Ἀλλά καί στόν τόπο ὅπου γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἐξαιτίας τοῦ φόβου τῶν ἰσλαμιστῶν φονταμενταλιστῶν, τά ἐργαστήρια κλωστοῦφαντουργίας στή Χεβρώνα καί στήν Ἱερουσαλήμ, παρήγαν καί πουλοῦσαν μπλουζάκια καί ἄλλα προϊόντα πού ἀπεικονίζουν τό ναό τῆς Γεννήσεως χωρίς τό σταυρό, γιά νά μήν ἐνοχλοῦνται οἱ μουσουλμάνοι. Πάντως ἐδῶ καί 2.000 χρόνια κανεῖς ἀλλόθρησκος δέν εἶχε πρόβλημα. Καί ἔχουν τώρα οἱ κοινωνίες ὅπου οἱ χριστιανοί ἀποτελοῦν τή συντριπτική πλειοψηφία τους; Αὐτή εἶναι ἡ περίφημη παγκοσμιοποίηση, μέ τά ἀντιπρατσιστικά της κηρύγματα, πού ἐν τέλει καταντοῦν ἀντιχριστιανικές ἀποφάσεις!

Ὅφειλουμε νά ὁμολογήσουμε ὅτι τά Χριστούγεννα βρίσκονται στό στόχαστρο τῆς Νέας Τάξης, ἡ ὁποία ἀνέλαβε τό ρόλο τοῦ σύγχρονου Ἡρώδη. Καθώς ἀποτελοῦν ἕναν ἀπό τοὺς πιό συνεκτικούς δεσμούς τῆς κοινωνίας, βάλλονται πανταχόθεν. Ἔτσι, ὁ πόλεμος ἐναντίον τους στίς χριστιανικές κοινωνίες ὀλοένα καί ἐντείνεται. Καί αὐτό, γιατί στή Νέα Τάξη ὑπάρχουν μόνο πολίτες καί ὄχι κοινωνίες. Μέ τήν ὑποβάθμιση ἢ καλύτερα τήν ἐξαφάνιση τῶν Χριστουγέννων εἶναι προφανές τί θέλουν νά πετύχουν: τή μετατροπή τοῦ πολίτη σέ ὑπήκοο - πιόνι, πού δέν θά συναισθάνεται ὅτι εἶναι μέλος τῆς λαϊκῆς κοινότητας, δέν θά ἔχει πνευματικές ρίζες οὔτε πνευματικές ἀνατάσεις καί ἀναφορές. Μόνον ἔτσι ἐξυπηρετοῦνται τά σχέδια τῆς Νέας Ἐποχῆς.

«Ἡ σφαγή τῶν νηπίων», Γ. Μ. Διονυσίου, Ἄγ. Ὅρος.

Ὅλοι ἐκεῖνοι ὅμως πού ἐπιμένουν νά συνεχίζουν τό ἔργο τοῦ Ἡρώδη ἄς μήν ξεχνοῦν ὅτι τό Βρέφος τῆς Βηθλεέμ «ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ», ἀφοῦ «τεθνήκασι οἱ ζητοῦντες τήν ψυχήν τοῦ παιδίου».

Καί κάτι ἀκόμη: Τά Χριστούγεννα δέν κινδυνεύουν τόσο ἀπό τοὺς ἀλλόθρησκους, ὅσο ἀπό μᾶς τοὺς λεγόμενους χριστιανούς, πού ἐν ὀνόματι τοῦ προσδευσισμοῦ συμμορφωνόμαστε μέ ὅλα τά ἀντιχριστουγεννιάτικα μηνύματα. Ἐγκαταλείποντας τή φάτνη τῆς Ἐκκλησίας μας ζητοῦμε καταφύγιο στά χιονοδρόμια, στά ρεβεγιόν ἢ ὅπουδήποτε ἄλλο, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀλλοτριώνουμε τόν ἐορτασμό τῶν Χριστουγέννων καί νά στεροῦμε ἀπό τόν ἑαυτό μας αὐτές τίς μεγάλες πνευματικές εὐκαιρίες.

Εὐθύνη καί ὑποχρέωσή μας εἶναι νά γιορτάζουμε τά Χριστούγεννα ὅπως μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας καί ὅπως τά μάθαμε ἀπό τή ζωοδότρα παράδοσή μας. Τό χρωστοῦμε στόν ἑαυτό μας καί ταυτόχρονα στίς γενιές πού μᾶς ἀκολουθοῦν. Ἰδιαίτερα φέτος πού οἱ ψυχές μας κουρασμένες ἀπό τήν παταγώδη κατάρρευση τῶν πάσης φύσεως πύργων τῆς Βαβέλ ἀποζητοῦν λυτρωτικά Χριστούγεννα, Χριστούγεννα μέ Χριστό.

Εὐδ. Αὐγουστίνου

ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Β΄

Χάος στή Φυσική Έπιστήμη δέν σημαίνει «ἀναρχία». Ἀντίθετα, ἓνα χαοτικό φαινόμενο μπορεῖ νά αὐτο-οργανωθεῖ καί νά παρουσιάζει (παρατηρούμενο συλλογικά) μιὰ δομημένη ὀργάνωση. Τέτοια ὀργάνωση μπορεῖ νά ὑπάρξει τόσο σέ μακροσκοπική ὥς καί σέ μικροσκοπική κλίμακα. Ὁργάνωση παρατηρεῖται στήν ὑψηλῆς ἐνέργειας ἀεριομάζα τοῦ διαστρικοῦ διαστήματος πού αὐτο-οργανώνεται σέ γαλαξίες καί ἀστρικά συστήματα, καθὼς ἐπίσης στά στρώματα καί στίς συσσωρεύσεις σύννεφων, στά πολυγωνικά σχήματα πού σχηματίζονται στήν ἐπιφάνεια τῆς ἄμμου, στό σχηματισμό τῶν ἔμβιων ὀργανισμῶν, στίς ἀναδιπλούμενες πρωτεῖνες μέσα στά κύτταρά μας κτλ.

Μελετώντας τά διάφορα χαοτικά φαινόμενα πού λαμβάνουν χώρα ἀπό τό ἀπείρως μικρό ἕως τό ἀπείρως μεγάλο, προκύπτει ἓνα θεμελιῶδες (ἀλλά καί προφανές) ἐρώτημα: Γιά ἓνα καί μόνον ἓνα δεδομένο χαοτικό φαινόμενο, ποιός εἶναι σέ θέση πρῶτα νά ἀποθηκεύσει (ἢ γενικότερα νά διαχειριστεῖ) τήν ἄπειρο πληροφορία, καί στή συνέχεια νά τήν ἐπεξεργαστεῖ; Ὅλοι

οἱ ὑπολογιστές τῆς ὑψηλίου ἐνωμένοι δέν μποροῦν νά δώσουν ἄπειρο μνήμη. Ἀκόμα πιό δύσκολη εἶναι ἡ ἐπεξεργασία αὐτῆς τῆς ἀπείρου πληροφορίας! Ἄρα, μετά βεβαιότητος μποροῦμε νά ἀποφανθοῦμε ὅτι ἓνα καί μόνον ἓνα χαοτικό πρόβλημα ξεπερνᾷ τίς ἀνθρώπινες δυνατότητες, καί ἀπορρίπτοντας τήν προφανῶς ἀφελῆ ἄποψη τῆς Τύχης (ἢ τῆς «θεᾶς Τύχης» τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων), μποροῦμε νά συμπεράνουμε ὅτι μόνον ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἔχει τή δυνατότητα νά διαχειρίζεται καί νά ἐπεξεργάζεται τήν ἄπειρο πληροφορία, μπορεῖ νά ἐλέγχει τά χαοτικά φαινόμενα.

Ἡ θεωρία τοῦ Χάους φαίνεται ὅτι ἔχει νά παίξει ἓναν πολύ σημαντικό ρόλο στό διάλογο (ὁ ὁποῖος τίς περισσότερες φορές ἐξελίσσεται σέ διαμάχη) μεταξύ τῆς Ἐπιστήμης καί τῆς Θρησκείας. Αὐτή ἡ θεωρία (μαζί μέ τήν Κβαντική Μηχανική) καταρρίπτει τήν ντετερμινιστική ἄποψη λειτουργίας τοῦ φυσικοῦ κόσμου πού κυριάρχησε στόν κόσμο τῆς Ἐπιστήμης κατά τρόπο ἀπόλυτο ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Γαλιλαίου ἕως τά μέσα τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Σύμφωνα μέ αὐτή τήν ἄποψη, ἡ λειτουργία τῆς φύσης εἶναι αἰτιοκρατική, καί κατά συνέπεια, εἶναι «ἐν δυνάμει» τελείως προσπελάσιμη ἀπό τόν ἄνθρωπο, ἀρ-

κεῖ, φυσικά, νά ἀναπτύσσεται ἡ Ἐπιστήμη. Εἶναι προφανές ὅτι ἡ θεωρία τοῦ Χάους ἀποδεικνύει ὅτι ἰσχύει μία ἐκ θεμελίων διαφορετική ἀποψη γιά τή λειτουργία τῆς φύσεως ἀπό αὐτή τοῦ ντετερμινισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν καί ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἡ βάση γιά τή διαμάχη μεταξύ τῆς Ἐπιστήμης καί τῆς Θρησκείας.

Ἐνα ἄλλο ἀπλό, ἀλλά καί πολύ βασικό συμπέρασμα πού ἐξάγεται ἀπό τή μελέτη τῶν χαοτικῶν φαινομένων στίς Φυσικές Ἐπιστήμες εἶναι ὅτι στή φύση δέν ὑπάρχουν κλειστά συστήματα, ἀλλά ὅλα τά φυσικά συστήματα ἀλληλεπιδροῦν μεταξύ τους, καί ἡ ἐξέλιξή τους συναρτῆσει τοῦ χρόνου εἶναι μὴ ἀντιστρεπτή. Κλειστά συστήματα καί τελείως ἀντιστρεπτά φυσικά φαινόμενα μποροῦν νά δημιουργηθοῦν τεχνικά, μέσα στό ἐρευνητικό ἐργαστήριο, ἀλλ' ὄχι ὅμως στή φύση, στήν ὁποία τά συστήματα εἶναι οὐσιαστικά ἀνοικτά. Πολύ συνοπτικά, ἡ εἰκόνα πού μᾶς δίνει ἡ Θεωρία τοῦ Χάους γιά τή λειτουργία τῆς φύσης εἶναι ἡ ἐξῆς: Κάθε δευτερόλεπτο πού περνᾷ, λαμβάνουν χώρα ἅπειρα (σέ πλήθος) χαοτικά φαινόμενα. Τό κάθε ἓνα ἀπό αὐτά ἐξαρτᾶται ἀπό ἅπειρους παράγοντες καί ταυτόχρονα ἀλληλεπιδρᾷ μέ τά ὑπόλοιπα χαοτικά καί ντετερμινιστικά φαινόμενα τῆς φύσης. Τά χαοτικά φαινόμενα (εἴτε λαμβάνουν χώρα στό διάστημα εἴτε στόν οὐρανό καί στή θάλασσα τῆς γῆς εἴτε στά φυτά καί στά ζῶα εἴτε μέσα στά κύτταρά μας) μποροῦν νά αὐτο-οργανωθοῦν καί μέ αὐτό τόν τρόπο μᾶς δίνουν τίς δομές καί τήν ὁργάνωση τῆς ὕλης τίς ὁποῖες τελικά ἐμεῖς παρατηροῦμε μακροσκοπικά.

Μέσα στά πλαίσια τῆς γενικῆς ὄψεως γιά τή λειτουργία τοῦ φυσικοῦ κόσμου πού μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ Θεωρία τοῦ Χάους, μπορεῖ κανεῖς νά ἀντιληφθεῖ τελείως ἀβίαστα τό «παράλογο» ὅτι ὁ Θεός εἶναι «πανταχοῦ παρῶν καί τά πάντα πληρῶν», τό ὁποῖο γίνεται μία προφανῆς βεβαιότητα. Βεβαίως, ὁποῖος πιστεύει στόν Θεό κατά τρόπο ἀποφατικό, τό Χάος καί ἡ Φυσική τοῦ Χάους εἶναι τελείως περιττά (διότι «μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καί πιστεύσαντες»). Ἀλλ' ὅμως, ὁποῖος σάν τόν ἀποστολο Θωμᾶ θελήσει νά «ἰδῇ» καί νά ἔχει μία πρώτη καταφατική ὄψη γιά τήν ἔκφραση τοῦ θείου στόν ὑλικό κόσμο, ἡ σύγχρονη Ἐπιστήμη τοῦ παρέχει αὐτή τή δυνατότητα. Χάος καί Ἀπειρο δέν ὑπάρχει μόνο στίς ἐκρήξεις τῶν ὑπερκαινοφαινῶν στό ἀχανές διάστημα ἢ στίς κινήσεις τῶν πρωτεϊνῶν καί γενικότερα τῶν πολυπεπτιδίων μέσα στά κύτταρά μας, ἀλλά ἀκόμα καί σέ φαινόμενα πού εἶναι ἄμεσα ἀντιληπτά ἀπό τίς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις. Πράγματι, δέν ἔχουμε παρὰ νά κοιτάξουμε τήν τυρβώδη ροή ἑνός ὀρμητικοῦ ποταμοῦ ἢ τήν κίνηση τοῦ θαλασσινοῦ κύματος ἢ αὐτή τοῦ φύλλου ἑνός δένδρου μέσα ἀπό τό πρίσμα τῆς θεωρίας τοῦ Χάους, γιά νά ἀντιληφθοῦμε ὅτι τό Χάος καί τό Ἀπειρο ἐμπερικλείονται παντοῦ καί καθορίζουν τή συμπεριφορά καί ἐξέλιξη ἀκόμα καί τῶν πλέον τετριμμένων φαινομένων καί γεγονότων τῆς καθημερινότητος.

Π. Καραφίλογλου

Ἄν. Καθηγητής Κβαντικῆς Χημείας Α.Π.Θ.

(τέως μόν. ἐρευνητής

τοῦ Ἑθν. Κ. Ἐπ. Ἑρ. Γαλλίας – C.N.R.S.)

Καί σήμερα γίνονται θαύματα

Ἀπόγευμα παραμονῆς Χριστουγέννων, μιά γλυκειά ἡρεμία βασιλεύει στό σπίτι. Λίγες ὥρες πρίν, πῆραν ἐξιτήριο ἀπό τό νοσοκομεῖο ὅπου νοσηλευόταν ὁ σύζυγος μετά ἀπό τροχαῖο.

Ἡ γυναίκα στήν κουζίνα ἐτοίμαζε σούπα. Οἱ ὑδρατμοί θόλωσαν τό τζάμι τῆς μπαλκονόπορτας καί αὐτή κοιτάζει λές καί ψάχνει νά δεῖ κάτι μέσα ἀπό τή θαμπάδα. Τό κόχλασμα τοῦ νεροῦ παίρνει τίς σκέψεις της καί τίς ταξιδεύει πολύ μακριά, 15-20 χρόνια πίσω, τότε πού τά παιδιά της ἦταν μικρά.

Τέτοια ὥρα στό σπίτι ἐπικρατοῦσε μιά ἀναστάτωση, ἀγωνία, θλίψη· δέν θύμιζε τίποτε ἀπό παραμονή Χριστουγέννων. Ἦξερε καί αὐτή καί τά παιδιά της ὅτι κι ἀπόψε ὁ σύζυγος θά ἐρχόταν μεθυσμένος, θά μάλωνε μέ τά παιδιά, θά ἔβριζε τήν ἴδια καί -τό χειρότερο- θά βλαστημοῦσε. Ἐτσι περὶ πού θά περνοῦσαν καί οἱ ὑπόλοιπες γιορτινές ἡμέρες. Τά ὄνειρα πού ἔκανε νά εἶναι ἡ ἐπόμενη χρονιά διαφορετική δέν ἐκπληρώθηκαν ποτέ!

- Καλή μου, τό φαγητό εἶναι ἔτοιμο;

«Καλή μου!», ἡ φωνή του τήν ἔφερε στήν πραγματικότητα, τήν ξύπνησε. «Θεέ μου», ψιθύρισε, «εἶναι παραμονή Χριστουγέννων! Σέ λίγο γεννιέται ὁ Χριστός». Μά ξαφνικά ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ Χριστός γεννήθηκε γι' αὐτήν λίγες μέρες νωρίτερα, τή μέρα τοῦ ἀτυχήματος τοῦ ἀνδρα της, καί τήν ἐπισκέφτηκε μέ μιά ἀγκαλιά γεμάτη δώ-

ρα. Δῶρα ἀγάπης, ὑπομονῆς, ἐμπιστοσύνης καί ἐλπίδας. Ναί! τώρα τό κατάλαβε, μέσα σ' αὐτήν τήν ἡρεμη παραμονή Χριστουγέννων. Ὁ μικρός Χριστός ἦταν δίπλα της στόν μεγάλο της ἀγώνα, ὅλο αὐτό τό διάστημα. Στήν ἀγωνία της, ἔξω ἀπό τήν πόρτα τῆς Ἐντατικῆς, σήκωσε μαζί της τό σταυρό πού ὁ Ἰδιος μέ εὐλογία τῆς ἔστειλε. Μά πάνω ἀπό ὅλα τῆς ἔμαθε νά ἀγαπᾷ, νά φροντίζει καί νά προσεύχεται ἀλόγγυστα γι' αὐτόν πού στιγματίσε ὅλες σχεδόν τίς μέρες τῆς ζωῆς της.

Δέν τήν ἐνοχλεῖ πού φέτος στό χριστουγεννιάτικο τραπέζι θά βάλει μόνο φιδέ. Ἐνα ξέρεي καί μάλιστα μέ ἀπόλυτη σιγουριά. Φέτος θά κάνει τά καλύτερα Χριστούγεννα τῶν τελευταίων εἴκοσι χρόνων.

Δάκρυα κύλησαν ἀπό τά μάτια της. Δέν ἦταν δάκρυα θλίψης ἀλλά εὐχαριστίας στόν μικρό νεογέννητο Χριστό. Ἐνα μικρό ἀνταπόδομα γιά ὅλα αὐτά πού τῆς χάρισε Ἐκεῖνος, τούτη τήν ἄγια μέρα.

Πῆρε τό δίσκο καί πῆγε στό δωμάτιο.

- Ἄσ' τήν νά κρυώσει λίγο, τῆς εἶπε γλυκά, προσπαθώντας νά σηκωθεῖ μέ δυσκολία ἀπό τό κρεβάτι.

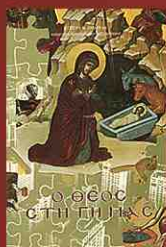
Ἐξω ὁ ἀέρας λυσσομανοῦσε. Ἡ θερμοκρασία εἶχε πέσει· κοντεύανε μεσάνυχτα.

Αὐτή ὅμως ἤξερε ὅτι μέσα στήν καρδιά της καί στό σπίτι της εἶχε ἔρδει ἡ Ἀνοιξη.

Π. Α.

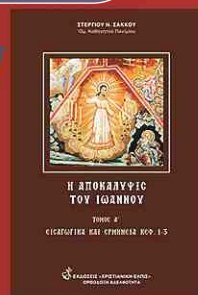
ΓΙΑ ΤΟ ΑΓΙΟ ΔΩΔΕΚΑΗΜΕΡΟ

ΧΑΡΕΪΤΕ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣΤΕ ΈΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

Μία βαθυστόχαστη και γλαφυρή ἐμβάθυνση στό μεγάλο γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου. Μία υπεύνηνη τοποθέτηση κάτω ἀπό τό φῶς τῆς Βηθλεέμ.

Ἑρμηνεία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ βασισμένη στήν πατερική παράδοση.

Ὁ Χριστός χτυπά τήν πόρτα τῆς καρδιάς σου. Θά τοῦ ἀνοίξεις; Θεμελιακή ἡ σημασία τῆς ἀπάντησης σ' αὐτό τό ἐρώτημα.

Γιά μαθητές
καί φοιτητές

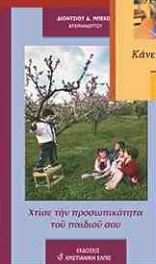
Ἀνίχνευση τῆς ἀσύλληπτης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μέ τή χειραγωγή τῆς ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Γιά γονεῖς

Εἰκοσιτέσσερα συναρπαστικά διηγήματα, πού προσφέρουν μία ζεστή καί τρυφερή προσέγγιση στό μεγάλο μήνυμα τῶν Χριστουγέννων.

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

CD μέ ἐπίκαιρες
ὁμιλίες καί κηρύγματα,
ὕμνους καί τραγουδία.

Πρώιμα κάλαντα

Οί πρώτες μεγάλες νιφάδες σάν νά ἤξεραν πόσο καλοδεχούμενες ἦταν ἔπασαν ἀπαλά, χορεύοντας θαρρεῖς, καί θροναίστηκαν ὅπου βρῆκαν. Ὑστερα, ἤρθαν κι ἄλλες κι ἄλλες καί ἔφτιαξαν ἓνα παχύ στῶμα, ἓνα κάτασπρο πέπλο καί στόλισαν τή γῆ.

- Τί ὁμορφα! θαύμασε ἡ Δήμητρα πού βγῆκε κείνη τήν ὥρα νά πάει ὡς τοῦ παπποῦ Λευτέρη νά ρίξει ἓνα κούτσουρο στήν ξυλόσομπα. Μά ἀμέσως σκέφτηκε ὅτι τά ξύλα ἦταν στήν αὐλή καί τό χιόνι θά τά εἶχε σκεπάσει. Τάχυνε τό βῆμα της νά φτάσει τό γρηγορότερο, νά βάλει μερικά μέσα γιά νά στεγνώσουν.

- Θά πάω ὡς τόν παππού, εἶπε στή μάνα της. Θά κάνω ἓνα διάλειμμα.

Αὐτό δέν καλοἶρεσε στήν κυρα-Φανή, γιατί ἀφ' ενός ὁ γέρο-Λευτέρης δέν ἦταν παππούς της, ἦταν ἓνας γέρος παραπεμπμένος, κι ἀφ' ἐτέρου ἡ Δήμητρα ἦταν στήν Τρίτη Λυκείου καί δέν εἶχε χρόνο γιά χάσιμο· μά μέρα πού ἦταν, προπαραμονή Χριστουγέννων, δέν εἶπε τίποτε. Ἄς τό ἔκανε ἄλλη μιά φορά τό καλό ἡ κόρη της. Μετά τίς γιορτές θά τή συμμαζέυε.

Εἶχε μιά ὁμορφη διάθεση σήμερα ἡ Δήμητρα. Θές τό χιόνι πού ἔπεφτε, θές τά Χριστούγεννα πού ἔφταναν, τήν ἔκαναν νά νιώθει τόσο ἀνάλαφρα, τόσο χαρούμενα.

Μπῆκε στήν αὐλή τοῦ παπποῦ. Οἱ πατημασιές στό ἄσπρο χιόνι τήν ἔκαναν νά ἀπορήσει. Κανένας δέν συνήθιζε νά ἐπισκέπτεται τόν παππού, κανένας ἐκτός...

Ἡ καρδιά τῆς Δήμητρας κτύπησε ἄτακτα.

- Λές νά ἦρθε ὁ Λευτέρης, ὁ ἐγγονός πού τόσο τόν περίμενε ὁ παππούς;

Ἐσπρωξε τήν πόρτα, ὅπως συνήθιζε, καί μπῆκε μέσα.

Βρῆκε τόν παππού νά τρέμει δίπλα ἀπό τή σχεδόν σβησμένη σόμπα.

- Παππού, παππού τί κάνεις; τόν ρώτησε μέ ἀγωνία ἡ Δήμητρα. Γιατί φορᾶς τά παπούτσια σου; Ποιός ἦρθε πρὶν ἀπό μένα; Εἶδα πατημασιές στό χιόνι. Ἡ Δήμητρα ἔκανε ὅλες τίς ἐρωτήσεις μαζεμένες κι ὁ γέρο-Λευτέρης τήν κοίταζε σάν χαμένος.

- Ἐγώ, παιδί μου, βγῆκα ὡς τήν καγκελόπορτα καί γύρισα πίσω, τῆς εἶπε ἀργά-ἀργά.

- Μά, γιατί; Γιατί βγῆκες ἔξω στό χιόνι; Τί χρειαζόσουν;

Τήν κοίταξε τόσο γλυκά, θαρρεῖς ἀπόκοσμα, ὁ γέρος.

- Παπά! εἶπε μονολεκτικά.

- Παπά; ρώτησε δίχως νά καταλαβαίνει ἡ Δήμητρα.

- Naί, παιδί μου, παπά νά μέ κοιωνῇ. Νιώθω, μὴν τρομάξεις, κόρη μου, νιώθω πὼς ἔρχεται τό τέλος καί βγῆκα σιγά-σιγά ὡς τό δρόμο μήπως καί βρῶ κανέναν γνωστό καί τόν στείλω νά μοῦ φέρι τόν παπά. Μά δέν πέρασε κανένας. Γύρισα πίσω καί παρακαλοῦσα τόν Θεό νά σέ στείλει τό γρηγορότερο.

- Παππού, κάνε λίγο ὑπομονή νά βάλω κανένα ξύλο στή σόμπα καί θά τρέξω ὡς τήν ἐκκλησιά νά βρῶ τόν παπά, εἶπε ὅσο ψύχραιμα μπορούσε ἡ Δήμητρα.

- Άσε τό ξύλο, παιδί μου, καί τρέχα!

Άνοιξε τήν πόρτα ή Δήμητρα καί ξα-
ναβγήκε στό δρόμο. Πρώτη φορά στή
ζωή της έκανε ένα τέτοιο θέλημα. Τήν
έστελνε ό παππούς νά φέρει ιερέα νά τόν
κοινωνήσει. Εύτυχώς ή εκκλησία δέν ή-
ταν πολύ μακριά από τό σπιτάκι του
παππού, αλλιώς, άν γλυστρουσε ακόμα
δυό-τρεις φορές, μπορεί καί νά έτρωγε
τά μούτρα της.

Βρήκε τόν ιερέα στό ναό νά έξομολο-
γεϊ. Οί άνθρωποι πού περίμεναν στήν
ουρά τήν κοίταξαν έρωτηματικά. Ένα
νέο κορίτσι νά ψάχνει τόν ιερέα αποσπᾶ
πάντα τή συμπάθεια. Όχι όμως νά τούς
πάρει καί τή σειρά!

Η Δήμητρα ούτε είδε ούτε κατάλαβε
τά βλέμματα πού ανταλλάχτηκαν. Μόλις
άνοιξε ή πόρτα όρμησε μέσα στό έξομο-
λογητήρι κι όταν ή πόρτα ξανάνοιξε
βγήκε έξω μαζί μέ τόν παπά.

- Θά πάω νά κοινωνήσω έναν έτοιμο-
θάνατο καί θά ξαναγυρίσω, έξήγησε εκεί-
νος καί, άφοϋ πήρε τά Τίμια Δώρα, βγήκε
στό δρόμο μέ συνοδό τή Δήμητρα.

Έσπρωξε ξανά τή μικρή ξύλινη πόρ-
τα καί κείνη υποχώρησε. Ό παππούς όρ-
θιος έκανε μέ δάκρυα τό σταυρό του.

- Πρίν σέ κοινωνήσω, μήπως θέλεις
νά μου πεις άν βαραίνει κάτι τήν ψυχή
σου;

Βγήκε διακριτικά στήν αύλή ή Δήμη-
τρα καί πήγε στά στοιβαγμένα ξύλα. Κα-
θάρισε μέ τά χέρια της τό χιόνι από πάνω
καί ξεχώρισε καμιά δεκαριά κούτσουρα
γιά νά τά βάλει μέσα. Δέν κατάλαβε πόση
ώρα πέρασε μά, όταν άνοιξε ή πόρτα,
άντιλήφθηκε ότι πρέπει νά πέρασε κάμ-
ποση άφοϋ τά κούτσουρα πού ξεδιάλεγε
είχαν σκεπαστεί ξανά από τό χιόνι κι ή
ϊδια είχε γίνει σωστός χιονάνθρωπος.
Παράξενο όμως, δέν ένιωσε καθόλου νά
κρυώνει.

Έφυγε ό ιερέας καί κείνη μπήκε μέ-
σα μέ τήν άγκαλιά γεμάτη κούτσουρα.

Βρήκε τόν παππού ξαπλωμένο στό κρε-
βάτι του, ειρηνικό καί χαρούμενο. Έβαλε
δυό κούτσουρα στή σόμπα καί κείνη σι-
γά-σιγά «μπουμπούνισε».

- Θά μου ψάλεις τά κάλαντα; τόν ά-
κουσε νά τής λέει.

Ξαφνιασθηκε. Πήγε κοντά κάθισε δί-
πλα του καί του έπιασε τό χέρι.

- Θά 'ρθω αύριο, παππού, πού είναι
παραμονή γιά νά σου τά πώ. Θά πάρω
μαζί μου καί τ' άδέλφια μου, του ύποσχέ-
θηκε.

- Πές τα μου άπόψε έσύ καί γιά αύριο
έχει ό Θεός, είπε χαμογελαστός ό παπ-
πούς.

Έψαλε τά κάλαντα μέ όλη της τήν
καρδιά ή Δήμητρα καί όταν τελείωσε ό
παππούς τής έσφιξε τό χέρι.

- Δέν έχω τίποτα νά σου δώσω, παιδί
μου, παρά μόνο τήν εύχή μου.

Έσκυψε ή Δήμητρα δακρυσμένη καί
του φίλησε τό χέρι.

- Μοϋ φτάνει, παππού! είπε μέ
συγκίνηση καί σηκώθηκε νά φύγει.

- Θά ξανάρθω αύριο, του είπε καί
βγήκε αφήνοντάς τον μόνο.

Νύχτωσε ήδη έξω καί τάχυνε τό βήμα
γιά τό σπίτι της. Ποιός άκουγε τήν κυρα-
Φανή. Καί μέ τό δίκιο της. Βγήκε γιά ένα
διάλειμμα κι έλειψε όλο τό άπόγευμα.

Στό δρόμο οί άνθρωποι έτρεχαν γιά
νά προλάβουν, άλλος τά μαγαζιά, άλλος
τό φροντιστήριο, άλλος αυτό κι άλλος
έκείνο.

Άρχισε νά περπατᾶ πιό άργά. Αύτή
έκείνο πού είχε νά προλάβει τό πρόλαβε.
Ό γερο-Λευτέρης άπόψε γιόρταζε Χρι-
στούγεννα καί μαζί του γιόρταζε καί κεί-
νη. Τά κάλαντα τά έψαλε· γιατί τάχα νά
βιάζεται; Ό,τι είχε νά κάνει τό έκανε.

Κοίταξε στό φώς τό χιόνι πού έπε-
φτε.

- Τί όμορφα! σχεδόν ξεφώνησε, μά
δέν έννοούσε τό χιόνι...

E. B.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΜΟΥ ΕΣΤ' (2011)

Α'. ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Άγγελιοφόρος: Μετάνοια καί ἄνοια, σελ. 3 - Τό χρέος τῆς μαρτυρίας, σελ. 35 - Ἐλα μαζί μας!, σελ. 67 - Τό θησαυροφυλάκιό μας, σελ. 99 - Μέ πίστη καί ἀγάπη, σελ. 131 - Ὁ πιό φρικτός λιμός, σελ. 163 - Ἐσύ θέλεις;, σελ. 195 - Ἐφόδια γιά τό παιδί, σελ. 227 - Χρυσάφι καθαρό!, σελ. 259 - Γιά νά σωθοῦμε, σελ. 291 - Γνώση καί βίωμα, σελ. 323.

Β'. ΚΥΡΙΑ ΑΡΘΡΑ

Στέργιος Ν. Σάκκος: Πολλά ἤ αἰώνια;, σελ. 4 - Προβληματισμοί γιά τήν «κάρτα τοῦ πολίτη», σελ. 36 - Νηστεία εὐάρεστη, σελ. 68 - Δέν θέλουμε Ἀνάσταση, σελ. 100 - Γιά καλύτερες μέρες, σελ. 132 - «Πολεμουμένη νικᾷ!», σελ. 164 - Παναγία ἡ δική μας παρρησία, σελ. 196 - Σταυρός, τῆς ἀνάστασης ὁ χορηγός, σελ. 228 - Τό θετικό βῆμα, σελ. 260 - Πᾶμε κατά... διαβόλου;, σελ. 292 - «Ἐν τῷ φωτί Σου ὁψόμεθα φῶς», σελ. 324.

Γ'. ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ Π. ΔΙΑΘΗΚΗ

Βενιαμίν: Ψαλμός 1ος: Ὁ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος Α', σελ. 9 - Β', σελ. 45 - Γ', σελ. 78 - Δ', σελ. 103 - Ψαλμός 11ος: Εἰσακούεται ὁ στεναγμός τῶν πιστῶν, σελ. 200 - Ψαλμός 13ος: Ἡ ἀφροσύνη τῆς ἀθείας Α', σελ. 233, Β', σελ. 270.

Δ' ΜΑΘΗΤΕΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Δ. Καλογεράκη: Οἱ Κατηχήσεις τοῦ ἀγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, σελ. 263 - Πρώτη Μυσταγωγική Κατήχηση Α', σελ. 296 - Β', σελ. 338.

Ε'. ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἡ παρθένος Μαρία καί ὁ ἱερέας Ζαχαρίας, σελ. 71 - Δέηση δοξολογική, σελ. 107 - «Περιφρονοῦν τό θάνατο», σελ.

181 - Πῶς θ' ἀνεβοῦμε στό Θαβώρ;, σελ. 198 - Ἡ δική μας χαρά, σελ. 230 - Τό τραγούδι τῆς ἀγάπης, σελ. 295 - Οἱ βοσκοί προφήτες, σελ. 327.

ΣΤ'. ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Δ. Καλογεράκη: «Ἐξήνθησεν»... τό πέλαγος..., σελ. 136.

Μ. Ἱ. Λαμπίδου: Ἅγιος Λέων ὁ θαυματουργός, σελ. 59 - Κορφή καί γκρεμός, σελ. 172.

Ζ'. ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Εὐδ. Αὐγουστίνου: Εὐγνωμοσύνης σπονδή, σελ. 278.

Ἑλληνίς: Ἡ μάνα τοῦ ἀρχιστράτηγου, σελ. 84.

Ἑλ. Κουμπουριάδου: Ἀθανάσιος Διάκος, σελ. 118.

— Ἡρώας στό φρόνημα, ἅγιος στήν ψυχή!, σελ. 54.

Η'. ΣΥΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἐπιτέλους, λίγη εὐπρέπεια! - Τά πλοκάμια τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, σελ. 16 - Ἀπ' τή δέσμευση στήν ἔμπνευση - Ἐπικρεμάμενοι πρός κοινή θέα, σελ. 17 - Μᾶς χαροποίησε ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν - Θά περιορισθεῖ ἡ ἀσυδοσία τῶν ΜΜΕ;, σελ. 48 - Ἀπλῶς ἄθεοι ἢ διῶκτες τῆς Ἐκκλησίας; - Μύηση στό μουσουλμανισμό, σελ. 49 - Μάθε, κόσμε, Ἱστορία!!!, σελ. 80 - Ἐπιτέλους ἀντίσταση! - Ὁ Θεός στό διάστημα - «Ἀν-ήθικο ζῶο» ἢ θεϊκή εἰκόνα;, σελ. 81 - Τί νά ὑποθέσουμε; - Ἡ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας...καί κριτές τῆς οἰκουμένης!, σελ. 112 - «Στήκετε καί κρατεῖτε τās παραδόσεις», σελ. 113 - Μιλᾷι τό κρασί - Ἄλλα λόγια... - Ἐστω μιά φωνή!, σελ. 144 - «Ὁ Ναζωραῖος μονάχα γιατί ἀπαγορεύεται;» - Μακαριώτατε, ἐνθυμοῦ! - Ἡ νίκη τοῦ σταυροῦ - Νέο Λύκειο, νέα ἡ-θη;, σελ. 145 - Ὑπόμνηση, σελ. 176 - Κι

ἔδω περικοπές; - Εἶναι ἐπόμενο - Μακάριόν ἐστὶ διδόναι - Δωρητές μέ τό ζόρι, σελ. 177 - Περιέργη ἢ ἀπογραφή - Ἡ Ἑλλάδα τιμᾷ τόν σφαγέα τῶν παιδιῶν της, σελ. 208 - Γιάννης Ἀτατούρκ; - Στόν ἀντίποδα τοῦ Μπουτάρη - Δίκαιο ἀλλά... - Ὑπάρχει ἀκόμη ἀνθρωπιά, σελ. 209 - Καλή ρύθμιση, ἀλλά... - «Πληρωμένες» σειρές, σελ. 240 - Μέ σύνεση καί γνώση, - Ἐπιστροφή στό συνωστισμό-Ἀθεία καί φασισμός, σελ. 241 - Ἀπλά ἐρωτήματα - «Ἐμβλέψατε!» - Βάσει σχεδίου, σελ. 272 - Τό καλό νά λέγεται - Εἰρηνική ἐπανάσταση - Ἡ λύση τοῦ αἰνίγματος - Πῶς θά σᾶς φαινόταν;, σελ. 273 - «Ὁ κύβος ἐρρίφθη» - Προσοχή κόκκινο!-Δέν μᾶς βγῆκε σέ καλόν!, σελ. 304 - Ἀνάγκη καί πρόκληση - Λανθάνουσα τρομοκρατία - Μιά ἄλλη φωνή - Πρωτότυπο - Στό σφυρί, σελ. 305 - Ὁμολογία σκοπιανοῦ πρ. πρωθυπουργοῦ - «Ὑψωσον κέρας Χριστιανῶν», σελ. 336 - Παράδειγμα ἡθους, - Ὑποχρεωτικός ὁ ἐθνικός Ὕμνος - Γιόγκα σέ μαιευτήρια, σελ. 337.

Θ'. ΣΧΟΛΙΟ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Εὐδ. Αὐγουστίνου: «Ὑβρις φυτεύει τύραννον», σελ. 18 - Τί ἔπαθε ἡ Ἐθνική Τράπεζα;, σελ. 114 - Παραίτηση ἀπό τήν ἐθνική μας κυριαρχία, σελ. 146 - Ὁ θάνατος ἑνός γκουρού, σελ. 178 - «Ἡθική ἀπό τήν κούνια», σελ. 210 - Πόλεμος κατὰ τῶν Χριστουγέννων, σελ. 340.

Κ. Χολέβας: Ἡ ἀνιστόρητη ἱστορία τοῦ 1821, σελ. 82.

Ι'. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μ. Κουπουρτιάδου: Ἐνα παράθυρο ἀνοιγμένο στόν οὐρανόν, σελ. 180.

Μαρτινιανή: Ὡσπου νά ῥθει ἡ Ἑλλάδα, σελ. 236 - Αὐτό πού ἀντιλαλοῦνε τά βουνά, σελ. 312 - Ἀποτέλειωσε τή θεία Λειτουργία, σελ. 330.

Ἡ νοσταλγός: Ἀπ' τόν καιρό τοῦ χαλασμοῦ, σελ. 152.

ΙΑ'. ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΞΗ

Ἑλ. Χουρπουλιάδης: Δέκτης καί δέκτης, σελ. 21.

— Συγχαρητήρια, Γιάννη!, σελ. 142.

ΙΒ'. ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Φ. Γεωργιάδου: Ἀπό τό σπίτι στό σχολεῖο, σελ. 310.

Π. Καραμήτσου: Γονεῖς καί ἔφηβοι. Ἀπό τίς συγκρούσεις στή συνεργασία Α', σελ. 27 - Β', σελ. 56 - Γ', σελ. 76 - Δ', σελ. 110 - Ε', σελ. 154.

ΙΓ'. ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ε.Β: Δῶρο πρωτοχρονιάτικο, σελ. 29 - Ἐπιστροφή τῶν ἀσώτων, σελ. 61 - Σπαρμένα καί «ἀνάστασες», σελ. 124 - Τί ἄνθρωπος!, σελ. 157 - Τά τυχερά παιδιά, σελ. 185 - Σ' ἕνα ἀπόμερο χωριό, σελ. 244 - Τό λιομάζωμα, σελ. 313 - Πρώιμα κάλαντα, σελ. 346.

Κ. Ἡλιοπούλου: Τό βιβλίο τοῦ Θεοῦ, σελ. 285.

Ἑλ. Μουρατίδου: Κι ἂν εἶσαι καί Τοῦρκος, σελ. 92 - Τό θαῦμα τῆς Παναγιάς, σελ. 221.

ΙΔ'. ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Δ. Δαμιανίδου: Χαῖρε!, σελ. 70 - Ὡ Σταυρέ!, σελ. 235.

Ἰωάννης: Λύχνος μας ὁ Νόμος Σου, σελ. 8 - Κράτει ὁ ἔχεις, σελ. 302.

Τ. Παπαϊωάννου: Ἡ προσφυγιά, σελ. 247.

Π. Β. Πάσχος: Φίλος πονετικός, σελ. 102-Τό ἄλλο φῶς, σελ. 184 - Ἡ σκέπη, σελ. 199.

† Ν. Τσακλίδου (Κισσός): Δημητρίω. Στόν ἐκλεκτό συμπολίτη, σελ. 277.

ΙΕ'. ΔΙΑΦΟΡΑ

Π. Α.: Καί σήμερα γίνονται θαύματα, σελ. 344.

Λ. Ἀβραμίδου: «Δάσκαλε, μήν ἀποθαρρύνεσαι», σελ. 238.

Ἑλ. Αἰναλίδου: Ροῦπελ: 1941 - 2011, σελ. 120 - Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης

- Ναός Ἀγίου Ἐλισαίου, σελ. 182.
Εὐδ. Αὐγουστίνου: Παπαδιαμάντεια διαμάντια Α', σελ. 74 Β', σελ. 108.
Ζ.Γ.: Σύγχυση, σελ. 13 - Ἐσπέρας, σελ. 106 - Πρὸς Ἑμμαούς, σελ. 134 - Πεντηκοστή, σελ. 170 - Ἐρωτήματα, σελ. 301.
Ρ. Γερωντίδου: Εὐχαριστῶ, μητέρα!, σελ. 50 - Ἐκκλησία καὶ ἀναπηρία, σελ. 333.
Ἀρχιεπ. Ἀν. Γιαννουλάτος: Διαφορὰ ἀντιλήψεων, σελ. 265.
Μ. Γκόγκου: Τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, σελ. 239.
Εὐ. Δάκας: Τί ἐποίησας, ὦ Ἰσραήλ!, σελ. 104.
Ἡλιανή: Ἀχτίδες μέσα στό σκοτάδι, σελ. 14.
† Ἐπ. Αὐγ. Καντιώτης: Τὸ δῶρο, σελ. 7-Σάν τούς ἀποστόλους..., σελ. 173.
Σ. Καρακασίδου: «Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἄλλας τῆς γῆς», σελ. 167.
Π. Καραφίλογλου: Ὅψεις τοῦ χάους καὶ τοῦ ἀπείρου στὴν καθημερινή ζωὴ Α', σελ. 308 - Β', σελ. 342.
Στ. Καρύδα: Ἡ ταφή καὶ ἡ καύση τῶν νεκρῶν, σελ. 148.
Ἐλ. Κουπουρτιάδου-Χουρπουλιάδου: Τὸ «ΟΧΙ» στὴν Ἀγγλία, σελ. 276.
Κρής: Τούς ἀκούει κανεῖς, σελ. 316.
Τάκης Λάμπας: Αὐστηρὸς πατέρας, σελ. 19.
Στέφ. Λιάπτης: Βιβλίο καὶ οἰκονομικὴ κρίση, σελ. 138.
Μαρτινιανή: Στὴ Δροπολίτισσα μάνα, σελ. 51 - Καλημέρα, ἀδελφέ μου!, σελ. 156 - Ψάχνοντας γιὰ τὸν Θεό, σελ. 212 - 28 Ὀκτωβρίου, Μέγα Δέρειο, σελ. 274.
Π. Μητσόπουλος: Ἐκδρομὴ «ΛΥΧΝΟΥ»-Κέρκυρα 2011, σελ. 189.
Χαρ. Μουρατίδης: Ἰμβρος, σελ. 283.
Ἀπ. Παπαδημητρίου: Τὰ πρότυπα, σελ. 11-Ἐκκλησία καὶ κοινωνία, σελ. 41 - Γιατί πολέμησαν, σελ. 86 - Περὶ ἐχθροπάθειας καὶ ἄλλων τινῶν, σελ. 115 - Ἡ

ἐλληνίστρια Ρομιγύ καὶ οἱ Νεοέλληνες, σελ. 140 - Ὁ ἐκμαλισμὸς τῶν συνειδησεων, σελ. 174 - Αὐγουστίνος Καντιώτης, σελ. 203-Τὸ καλὸ παράδειγμα, σελ. 231 - Παιδεία ὥρα 00:00, σελ. 281 - Ἐκπτώσεις σὲ θέματα πίστεως, σελ. 298 - «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε», σελ. 332.

Μαρία Παστουρματζή: Ἐξήλθεν ὁ σπείρων, σελ. 267 - Λαθῶν, σελ. 328.

Πρίσκιλλα: Ὁδοιπορικὸ στὴ Θράκη, σελ. 218.

Στ. Ν. Σάκκος: Χαῖρε ὕψος δυσανάβατον, σελ. 72 - Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, σελ. 168.

Μ. Σωτηρίου: Μόνο Ἰθάκη!, σελ. 88 - Σκηνῶμα γῆς καὶ οὐρανοῦ!, σελ. 214.

Σ. Τσιάρα: Ἡ δύναμη τῆς σιωπῆς, σελ. 150.

Ἰ. Χαραλαμπίκης: Ὁ ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος, σελ. 43.

Ἐλ. Χουρπουλιάδης: Κινητὸ θησαυροφυλάκιο, σελ. 216.

— Στὰ χρόνια πού τιμοῦσαν τὸν δάσκαλο..., σελ. 20 - Μονοτονικό· τό πρὶν καὶ τό μετὰ, σελ. 24 - Μάθημα ἀπὸ τὸν Κυβερνήτη, σελ. 217 - Ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης γιὰ τὴ συνέντευξη τοῦ προέδρου τῆς Μελῖτης, σελ. 243 - Εἴμαστε ἀκόμη ζωντανοί, σελ. 306 - Αὐτὸ θὰ πεῖ ἀγάπη!!!, σελ. 351.

ΙΣΤ'. ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΝΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
Εἰ. Λ.: Ἡ ἐκπλήρωση, σελ. 335.

ΙΖ'. ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ
Χριστοῦγεννα 2010, σελ. 22 - Γιορτάζοντας τὴν 25ῃ Μαρτίου, σελ. 126 - Λησμονημένο χρέος, σελ. 190- Ἀπὸ τὴ λήξη τῶν «Κύκλων», σελ. 220 - «Κράτει ὃ ἔχεις», σελ. 248 - Κατασκήνωση οἰκογενειῶν «Κράτει ὃ ἔχεις», σελ. 284 - Ἀδιάκοπη συνέχεια - Μιά ἀκόμη εὐλογία, σελ. 318.

Αυτό θά πεί αγάπη!!!

Κάποτε υπήρχε ένα ζευγάρι πού αγαπιόταν πάρα πολύ.

Ο άντρας λάτρευε τή γυναίκα καί τῆς τό ἔδειχνε μέ κάθε εὐκαιρία. Ἡ γυναίκα του ἦταν ὁμορφη, εὐαίσθητη, ἀλλά φιλάσθενη.

Ο ἄνδρας χρειάστηκε νά φύγει στόν πόλεμο, ὅπου πέρασε πολλές δυσκολίες καί παρ' ὀλίγο νά χάσει καί τή ζωή του.

Προσευχόταν καθημερινά νά τόν ἀφήσει ὁ Θεός νά ζήσει γιά νά γυρίσει ξανά στήν πολυαγαπημένη του γυναίκα.

Ὅλη του ἡ σκέψη ἦταν νά τή σφίξει στήν ἀγκαλιά του κι αὐτό τοῦ ἔδινε κουράγιο νά ἀντέξει τήν πείνα, τό κρύο καί τούς τραυματισμούς.

Ὅταν τέλειωσε ὁ πόλεμος, γεμάτος χαρά ξεκίνησε γιά τό σπίτι του.

Στό δρόμο ὅμως συνάντησε ἕναν οἰκογενειακό φίλο πού τόν συλλυπήθηκε γιά τή συμφορά πού τούς βρῆκε.

- Ποιά συμφορά; ρώτησε αὐτός ὅλο ἀνησυχία.

- Δέν τό ἔμαθες; Ἡ γυναίκα σου ἔπαθε μία μολυσματική ἀσθένεια καί ἔχει παραμορφωθεῖ τό πρόσωπό της.

Ο ἄνδρας κάθισε στή μέση του δρόμου καί ἔκλαψε πικρά.

Ὅταν ἔφτασε στό σπίτι του ἀργότερα τό ἀπόγευμα, ἡ γυναίκα του κατάλαβε πώς ὁ ἀγαπημένος της εἶχε χάσει τό φῶς του. Νόμισε πώς εἶχε τυφλωθεῖ στόν πόλεμο σέ κάποια μάχη. Τόν ἀγκάλιασε ὅμως μέ τήν ἴδια ἀγάπη καί ἔζησαν εὐτυχισμένοι γιά δεκαπέντε χρόνια.

Μετά ἡ γυναίκα πέθανε, καί ὁ ἄνδρας ἀφοῦ τῆς ἔκλεισε τά μάτια, ἄνοιξε τά δικά του!!!

Γιά δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια ὑποκρίθηκε τόν τυφλό γιά νά μήν τήν πληγώσει.

Αὐτό εἶναι ἀγάπη;

Νά ἐθελοτυφλῶ γιά νά μή σέ πληγώσω.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΣΤ' - Αρ. φύλλου 792
Δεκέμβριος 2011

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη

Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 20 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Αρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:

GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRRGA

